

464a P.t. 114

“ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ,,
ΕΤΟΣ Α. ΑΡΙΘ. 7

ΚΑΝΟΝΕΣ ΚΑΤ' ΗΧΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΑΓΙΟΙΣ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΝ ΤΟΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΝ

Ποίημα Ἰωάννου μοναχοῦ τοῦ πικλήν
Μαυρόποδος, ἀρχιεπισκόπου Εὐχαΐτων.

Ἐκδίδονται ὑπὸ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΔΑΥΡΙΩΤΟΥ

Ἱατροῦ

Δαπάναις τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου

ΣΩΤΗΡΙΟΥ Ν. ΣΧΟΙΝΑ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1937

1937
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΣΩΤ. Ν. ΣΧΟΙΝΑ
ΕΝ ΒΟΛΩ

Ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς ἡ ἀνατύπωσις κατὰ τὸν νόμον.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΩΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΙ ΑΡΧΗΓΩΙ
ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΕΦΑΛΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Κ. Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΩ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΩ
ΑΠΕΙΡΟΥ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αἱ ἱερὰ Μοναὶ τοῦ Ἁθω αἱ τελαγίζουσαι ὡς φάροι ἐν τῷ πυκνῷ σκοτεινῇ τῆς μακροχρονίου δουλείας μεταλαμπάδευον διὰ τῶν ἱερῶν Μετοχιῶν τὸ ἐθνικὸν φῶς καὶ τὸ χριστιανικὸν ὀρθόδοξον εἰς τὸν ὑπὸ ζυγὸν Ἑλληνισμὸν διὰ τῶν Οἰκονόμων καὶ πνευματικῶν αὐτῶν. Ἐκεῖ εἰς τὰ ἱερὰ Μετόχια εὗρισκεν ὁ σφαδάζων ὑπὸ τὸ πέλμα τοῦ κατακτητοῦ Ἑλληνισμοῦ τὴν παρηγορίαν του, τὸν ἐξομολόγον του. Σήμερον τὸ Πρυτανεῖον τοῦτο τῆς Ὀρθοδοξίας ἐχόμενον στερεῶς τῶν Βυζαντινῶν καὶ ἀρχαιοπρεπῶν παραδόσεων ἀρύεται τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἡθικὴν ἐπιρροὴν τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου καὶ εἶνε τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν λοιπῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Οἱ δὲ προγονικοὶ ἡμῶν θησαυροὶ κινουσι τὸν θαυμασμὸν τῶν ἡμετέρων καὶ ξένων περιηγητῶν, οἵτινες ὁμολογοῦσιν ὅτι ἐν ἡ Δύσει κυυχᾶται διὰ τὰ πλοῦτη καὶ τὰ μεγαλεῖα της, ἡ Ἑλλάς κατακυυχᾶται διὰ τὰς δύο Ἀκροπόλεις της τὴν τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὴν τοῦ Ἁθω. Εἰς τὴν πλουσίαν διβλιοθήκην τῆς Λαύρας ἀποκαλύπτονται οἱ περιηγηταὶ ἐπίσης καὶ εἰς τὴν ἐντυπον, ἣτις θησαυρίζει καὶ τὰ ἔργα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσοστόμου Παπαδευπούλου· ἅτινα κινουσι τὸν θαυμασμὸν πῶς μετὰ τὰς τόσας ἀσχολίας εὕρισκει καιρὸν καὶ συγγράφει τοιαῦτα πολυσέλιδα καὶ πολῦτιμα συγγράμματα καὶ οὕτως ὁμολογοῦσιν ὅτι ὄντως τοῦ Μακαριωτάτου τὸ στόμα, ἡ καρδία καὶ ὁ νοῦς εἰσι πεπλουτηχότα χάριτι, πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς Ἑλληνικῆς Ἱεραρχίας, ἣν ἐνόμιζον ἐν νάρκῃ πνευματικῇ εὕρισκομένην.

Ἡ εἰσοδος τοῦ νέου ἔτους μοὶ δίδει τὴν εὐκαιρίαν γὰ ἐξωτερικεύσω τὰ πρὸς τὸν Μακαριώτατον αἰσθήματά μου ἐκτιμήσεως καὶ θαυμασμοῦ καὶ ἐδγνωμοσύνης διότι ἱκανοποιεῖ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν φιλοτιμίαν ἀπέναντι τῶν ξένων, ἐκδίδων τοῦς κατ' ἡχον Κανόνας τοῦ ἐν Ἀ-

Χριστοῦ Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Ἀρχιεπισκόπου Κων-
σταντινουπόλεως, οὗς ἀντέγραψα ἐκ τοῦ Κώδικος I 77 καὶ νῦν εὐχρησ-
τῶς ὁ Ὑψίστος τῇ πρεσβεΐᾳ τοῦ Ἁγίου διατηρῇ τὴν Αὐτοῦ Μακκριό-
τητα ἐν ἀμετακινήτῳ ὑγείᾳ εἰς πολλῶν ἐτῶν περιόδους ἐπ' ἀγαθῷ τῆς
Ἐκκλησίας καὶ τῆς Ἐπιστομῆς.

*Εγγραφον ἐν τῇ κατ' Ἀθῶν Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Μεγίστης Λαύρας
τῇ 1 Ἰανουαρίου 1937.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ.
'Ιατρός

ΚΑΝΟΝΕΣ ΚΑΤ' ΗΧΟΝ

Εἰς τὸν ἐν ἁγίοις Πατέρα ἡμῶν Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, ποιῆμα Ἰωάννου μοναχοῦ, οὗ τὸ ὄνομα ἐντέταται ἐν ἐκάστη ἐννάτης Ὠδῆς Ἀκροστιγίδι.

ΗΧΟΣ Α.

Κανὼν φέρων ἀκροστιχίδα

«Ὑμνοῖς ἀνυμνῶ τὸν καλὸν ἔσε ποιμένα, μοναχὸς Ἰωάν-
νης».

ᾠδὴ α'. ἦχος α'. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος δεξιὰ.

Υμνοῖς τὸν ποιμένα τὸν καλόν, καὶ μιμητὴν τοῦ καλοῦ ἀρ-
χιποίμενος, πάγχρυσε Χρυσόστομε, ἀνευφημῆσαι πόθῳ σε
τολμήσαντα, χάριν μοι πλουσίαν, γνώσεως θεῖαν κατάπεμψον.

Μόνα τὰ ἀόρατα ποθῶν, ὡς διαρκῆ καὶ ἐσθῶτα καὶ μένοντα πάντων κατεφρόνησας, τῶν δρατῶν ὡς λυομένων πάνσοφε, διὰ τῶν προσκαίρων, ὠνούμενος τὰ αἰώνια.

Νόμους ὑπερβαίνει καὶ θεσμούς, βροτοπρεπῶν ἐγκωμίων ἢ δόξα σου, ὧτως γὰρ ἐκάλυψεν, ἡ ἀρετὴ σου χρυσολόγε πάντιμε, τὰς τῆς οἰκουμένης, ἐσχατίας καὶ τὰ πέρατα.

Ὅλος τῷ πυρὶ προσαναφθείς, τοῦ μυστικοῦ καὶ δροσίζοντος
 ἄνθρακος, ἄνθραξ ἐχρημάτισας, καὶ ἀπαθείας τῷ αὐτῷ ἄν-
 θρακι, ἄνθρακος ἐνύλου, παθὼν Χρυσόστομε ἐσθεςας.

Θεοτοκίον.

Ιᾶσαι με πάθεσι πολλοῖς, βασανιζόμενον καὶ ἰαθήσομαι, σῶ-
σον καὶ σωθήσομαι. ἐλέητόν με καὶ ἐλεηθήσεται, δύνασαι γὰρ
πάντα, θεογεννήτρια Δέσποινα.

Ἰδὲ γ'. Ὁ μόνος εἰδώς.

Σταλάζουσι θεῖον γλυκασμόν, οἱ πόνοι σου Χρυσόστομε, καὶ
 εὐφροσύνης δρῶσιν οἱ κάματοι, καὶ διανοίας καταδραστίζου-
 σιν, ἔκτακείσας καύσων, τῇ τῆς ἀπογνώσεως καὶ ἐλπίδος γοντὴν
 διεγείροντες.

Ανοίξας τὸ στόμα σου σοφέ, εἰλκυσας Πνεῦμα ἅγιον, πνεῦμα σοφίας, πνεῦμα συνέσεως, καὶ ἐξηρεύξω δογμάτων ἄβυσσον, καὶ ἐκ τῆς κοιλίας σου, ποταμούς ἀνέβλυσας, διδαχῶν γλυκυτάτων Χρυσόστομε.

Νεφέλην σκιαζουσαν φωτός, καὶ στύλον σε πυρίμορφον, τοῦ ἐξ ἔθνων λαοῦ προηγούμενον, καὶ πρὸς τὴν ἄνω ζωὴν ἰθύνοντα, τοὺς ἐφεπομένους σου, τοῖς παγχρύσοις δόγμασιν, Ἱεράρχα Χρυσόστομε ἔγνωμεν.

Υφούσαν ταπεινώσιν πλουτῶν, ὑψώθης ὡς κυπάριστος, εὐωδονοῦντα, καὶ εὐωδίασας, τὸν κόσμον πάντα Χριστοῦ γενόμενος, εὐωδία πάνσοφε, καὶ αὐτοῦ τῆς γνώσεως, τὴν ὁσμήν εἰς τὰ πέπρατα ἔπνευσας.

Θεοτοκίον.

Μέριμναι τοῦ θίου ἀκερδεῖς, κυκλόθεν συμφυεῖσαι μου, ὥσπερ ὀξεῖαι πλήττουσιν ἄκνυθαι, ἀπέπνιξάν μου τὸν σπόρον τῶν ἀρετῶν, ὃν περ ἀναζώωσον, ζωῆς στάχυν Δέσποινα, ἡ βλαστήσασα ὡς ἀγεώργητος γῆ.

ᾠδὴ δ'. Ὄρος σε τῇ χάριτι.

Νέκρωσιν Χριστοῦ ζωοποιὸν ἐνδυσάμενος, τοῦ νεκρωθέντος δι' ἡμᾶς τοὺς νεκρωθέντας ἡδοναῖς, λόγοις σου ἐζώωσας, καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ κατηξίωσας, ἐκδυσαμένους ὡς ῥάκος τὴν νέκρωσιν.

Ωλεσας ἀσάρκων ἀλλοφύλων στρατεύματα, καὶ ἀοράτων δυσμενῶν, θεοστυγεῖς παρεμβολάς, καὶ φάλαγγας ἔτρεψας, ὡς στρατηγὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ παρατάξεως, καὶ ἡλευθέρωσας οὓς ἡχμαλώτευσαν.

Τέτρωρον ὡς ἄρμα καὶ χρυσάντυγον ὄχημα, τὰς ἀρετὰς πᾶς γενικᾶς, πασῶν τὰς περιεκτικᾶς, σαυτῷ πῆξας πάγχρυσε, ὥφθης τρανῶς ἄρματιλάντης αἰθέριος, οὐρανοδρόμος πυρίπνοος ἡνίοχος.

Οζήλος τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ σὲ κατέφαγε, ζηλῶν ἐζήλωσας καὶ γὰρ τῷ Παντοκράτορι Θεῷ, ἐντεῦθεν καὶ ἡλεγάς, τὴν προφανῶς παρανομήσασαν ἀνασαν, τὸν Ἥλιου τὸν Θεοδίτην μιμούμενος.

Θεοτοκίον.

Νέκταρος ἀύλου μυστικῆς ἀμβροσίας τε, καὶ καθαρὰν καὶ διειδή, καὶ γλυκερὰν καὶ μελιχράν, πηγὴν σε γινώσκωμεν Μητὲρ Θεοῦ, Χρυσόρρειθρον χαριτόδωτον, διὸ χεიმάρρουν τρυφῆς ἡμᾶς πότισον.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτίσας τῇ ἐλλάμψει.

Κεκηκῶτα ἀπογνώσεως δίψει τὰ πέρατα ἀνεκτῆσω, δροσοδόλοις ῥηνίσει τῶν λόγων σου, εἰς ἐλπίδος κρείττονος, ἀναφυχὴν ἐξάγων πάντες, τῇ μετανοίᾳ Χρυσόστομε.

Αρᾶν καὶ κρηπίδα ἀσάλευτον, ὡς ὄντα Χρυσόστομε, καθικεπεύω στήριξόν με, περιτρεπόμενον πάθεσιν.

Λογικὴν σε λιγυρὰν ἀηδόνα πολύφωνον, μυστικὴν τε μουσικὴν χελιδόνα Χρυσόστομον, συγκαλοῦσαν ἅπαντας, πρὸς μετάνοιαν θεῖον ἔαρ, γινώσκωμεν Χρυσεπώνυμε.

Οφωτίσας τῆς Γραφῆς τὸ σκιῶδες τοῖς λόγοις σου, καὶ λευκάνας τὸ ζοφῶδες αὐτῆς καὶ ἀφώτιστον, φώτισον Χρυσόστομε, σκοτειζομένην τὴν ψυχὴν μου, ταῖς τῶν παθῶν ἐπιχύσεσιν.

Θεοτοκίον.

Νηχομένην θολεροῖς βορβορώδεσιν ὕδασιν, ἀκαθάρτων καὶ αἰσχροῦν λογισμῶν τὴν καρδίαν μου, κάθαρον ὑπάρχουσα καθαρωτέρα καὶ Ἀγγέλων, θεογεννήτρια Δέσποινα.

ᾠδὴ στ'. Ἐκύκλωσεν ἡμᾶς.

Στερέωμά σε λογικὸν καὶ ἔμφυχον, καὶ οὐρανὸν ἀνέδειξεν, ὁ τῷ λόγῳ στερεώσας οὐρανοῦς, δόξαν τοῦ Θεοῦ ἐκδιηγούμενον, καὶ τῶν χειρῶν αὐτοῦ τὴν ποίησιν ἀναγγέλλοντα.

Εξέθρεψας τὸ λογικόν σου ποιῆμιον, ἐφ' ὕδαρ ἀνικνύσεως, καὶ αἰσχροῦ ἐν πόσῃ μυστικῇ, καὶ εἰς τόπον χλόης κατεσκήνωσας, αὐ καὶ ἡμᾶς κατασκηνώσαι, μάκαρ καταξίωσον.

Παντίοις με κακοῖς κλειδωνιζόμενον, καὶ πάθεσι ποντούμενον, καὶ κυκλούμενον ἀδύσσωφ λογισμῶν, ὄρμη μετανοίας ἐγκαθόρμισον, ἱεουργέ, ὡς κυβερνήτης καὶ οἰκονόμος ψυχῶν.

Ολόγος σου τῷ ὅλῳ σεμνυνόμενος, ὁ βίος δὲ τῷ λόγῳ σου λαμπρυνόμενος ὡράθη ἀρετῶν, ἔμφυχος εἰκὼν καὶ στήλη ἔμπνεος, οὐ μιμητὰς, ἡμᾶς ἐκ μέρους δεῖξον Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Ιἄτρευσας τὸ μέγα καὶ ἀνιάτον, ἀνθρώπων τραῦμα Δέσποινα, τέ-
ξασα ἀρισιοτέχνην ἱατρόν, ὃς ἐχθρὸν τὸν ἡμᾶς τραυματίσεντα,
τοῖς ἑαυτοῦ ἀγίοις τραύμασιν ἐτραυμάτισεν.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ νοητήν.

Μυσταγωγός, τῶν ἀρρήτων γέγονας, καὶ τῶν ἁγίων λειτουρ-
γός, οὐρανίων ὑψηγητής, ἄγγελος ἐπίγειος, ἀνθρώπος οὐ-
ράνιος, Θεὸς θετὸς κατὰ μέθεξιν, υἱοὺς Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους τε-
λῶν τῇ μεσιτείᾳ σου.

Εῤημικούς, κατασθέσας ἀνθρακας, σπινθηροδόλων ἡδονῶν,
ἐγκρατείας τῇ δροσιμῇ, ἀνθραξ ἐχρημάτισας, πάγχρυσε
Χρυσόστομε, θεῖω πυρὶ ἀναπτόμενος, διὸ καμοῦ τῶν πυρφόρων
παθῶν σθέσον τοὺς ἀνθρακας.

Νέφος πολὺ, ζοφερὸν ἀέριον, ὡς τινα γνόφον διασχών, εἰς
νεφέλην φωτοειδῆ, θεωρίας κρείττονος, μυστικῶς ἐχώρη-
σας, λεπτῇ ὁσχέτῃ ἄλλῃ νοῦ, νόμον καινόν, ὑπεδέξω διὸ τῆς
σῆς καρδίας πλαξίν.

Αναδραμών, εἰς ἄκραν ἀκρώρειαν, εἰς ὑψηλὴν περιωπήν, κο-
ρυφήν εἰς ὑπερνεφῇ, θείας ἀγιότητος, θείας καθαρότητος,
δι' ἀρετῶν μάκαρ κλίμακος, εἶδες Χριστόν, νοερώς τὴν πηγὴν
τῆς ἀγαθότητος.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἀγνή, μένεις μετὰ γέννησιν, μόνη παρθένος γαλουχαῖς,
μόνη τίκεις ἄνευ ἀνδρός, τρέφεις βρέφος ἄσπορον, φέρεις
λόγον ἄχρονον, χειρὶ τὰ σύμπαντα φέροντα, εὐλογητὸς ἀληθῶς,
ὁ καρπὸς ὁ τῆς κοιλίας σου.

ᾠδὴ η'. Ἐν καμίνῳ παῖδες.

Ολοτρόπως ὅλον ἑαυτόν, ἐξ ὅλης τῆς καρδίας Χρυσόστομε
νηπιόθεν προανέθου τῷ Χριστῷ, καὶ τοῦτον ἡγάπησας δλο-
φύχως· ὅθεν ὑπῆρξας ἐκλογῆς θεῖον σκεῦος, Πνεύματος ἁγίου,
χωρητικὸν δοχεῖον.

Νέος Παῦλος ἔφυς ἀληθῶς· ὡς ἔχων κατ' ἐκείνον τὴν μέρι-
μναν καὶ φροντίδα, τῶν πασῶν Ἐκκλησιῶν, καὶ σπλάγχνα
χρηστότητος ὑπανόγων· πᾶσιν ἀνθρώποις πυρούμενός τε ζήλω,
ὑπὲρ τῶν ἀσθενοῦντων καὶ σκανδαλιζομένων.

Αποστάξει δρόσον γλυκασμοῦ, καὶ μέλιτος ἡδίστου, Χρυσόστομε
Ἱεράρχα, τὰ σὰ χεῖλη τὰ χρυσαῖα, γλαυκὸς κατανόξως νε-
κταρῶδες, ταῖς τῶν ἀνθρώπων καρδίαις ἐνιέεισαν, καὶ παθῶν πι-
κρίαν ἐλαύνουσιν εὐτόνως.

Χαρμοσύνης, ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἐδέξαντο χοροὶ σε Ἀγγέλων
συνθιασώτην, καὶ λαμπρὸν συγχορευτήν, μεθ' ὧν καὶ παρί-
στασαι τῇ Τριάδι, καὶ τὴν ἀκτίνα καὶ τρισολβίαν αἵγλην, τὴν
ἐξαλλομένην ἐκαίθεν ὑποδέχῃ.

Οδοιπὸρος ὠφθης εὐσταλῆς, καὶ εὐζωνος δδότης, καὶ κοῦ-
φος σταδιοδρόμος, πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, τὴν ἄνω γὰρ
ἔσπευσας καταντῆσαι, τὴν ἐλευθέραν τοῦ Παύλου καὶ μητέραν,
ἐνθα πρωτοτόκων ἀγία Ἐκκλησία.

Θεοτοκίον.

Σαλευθεῖσαν πάθεσι πολλοῖς, ἔδρασον τὴν ψυχὴν μου, ἐν πέ-
τρα τῆς μετανοίας ἀσαλεύτῃ τὸν τὴν γῆν σαλεύοντα νεύματι
ἢ τεκοῦσα, καὶ τὴν ἀγνείαν ἀγνή μὴ σαλευθεῖσα, μείναςα δὲ
πάλιν, παρθένος ὡς πρὸ τόκου.

ᾠδὴ θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς λοχείας σου.

Ισοφ τῷ ἱεροκέρυκι, σὲ τὸν καλὸν ἀγῶνα ἀγωνισάμενον, καὶ
τὸν δρόμον τοῦ Εὐαγγελίου τελέσαντα, καὶ τὴν πίστιν τηρή-
σαντα ἄτρωτον, τῷ τῆς δικαιοσύνης Χριστῷ στεφάνῳ κατακε-
κόσμησεν.

Ωσπερ εὐανθῆς παράδεισος νεοθαλῆς εὐώδης λιμὼν ἡδύπνοος,
εὐωδίσσας τὴν οἰκουμένην Χρυσόστομε, ἀρετὰς ἀποπνέων
καὶ χάριτας, φιάλαι ἀρωμάτων, ὠφθῃσαν γὰρ οἱ σιαγόνες σου.

Αῤωμα τοῦ Θεοῦ γενόμενος, καὶ τὸ αὐτοῦ βαστάσας πάντιμον
ὄνομα, αἰρεσιάρχων, καὶ κακοδόξων ἐνώπιον, ὑπ' ἐκείνου
τε ἡνιοχούμενος, οὐράνιον πρὸς νύσσαν, φθάσας ἐκεῖ τοῦ δρόμου
πέπαυσαι.

Νύκτα ζοφερὰν ἀσέληνον, διαδραμὼν τοῦ βίου ἡμέραν ἔφθα-
σας, φαιδρὰν καθαρὰν, διειδεστάτην ἀνέσπερον, καὶ τῆς
δόξης τὸν ἄδυτον ἥλιον, ὁρᾷς ἀμέσως τούτου, μαρμαρυγαῖς κατα-
στραπτόμενος.

Νόας ἀσωμάτους ἔφθασας, τὴν πολιτείαν τούτων ὡς ἀσπα-
σάμενος, καὶ ἀγγελικὴν διαγωγὴν μιμητάμενος, καὶ αὐ-

λως βιώσας ὡς αὐλός, ἐν σώματι ὑλώδει, θεομακάριστε Χρυσόστομε.

Η "δὴ, παρελθὼν τὰ φάσματα, τοῦ ὀνειρώδους βίου, καὶ τὰ ἐνύπνια, πρὸς εἰλικρινῇ καὶ ἀκριφνῇ κατανόησιν, ἀληθείας τῆς ὄντως κατήντησας, ἧς καὶ ἡμᾶς ἀξίους, εὐχαίς σου ποίησον Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Στένω, καὶ θρηνῶ καὶ κόπτομαι, κατανοῶν τὰ φαῦλά μου ἔργα Δέσποινα, πλήν, ἀλλ' ἐννοῶν τῶν οἰκτιρμῶν σου τὴν ἄδυσσον, εἰς τὸ ἔλεος τῆς εὐσπλαγχνίας σου, θαρρούντως καταφεύγω, κράζων σοι σῶταίρᾳ μου σῶσον.

ΗΧΟΣ Β'.

Ἄλλος Κανὼν οὗ ἡ Ἀκροστιχίς

«Λόγοις προσαυθῶ σοι Πάτερ Χρυσόλογε· ἐγὼ Ἰωάννης».

ᾠδὴ α'. ἦχος β'. Ἐν βυθῷ κατέστρωσε.

Λογικῶν χαρίτων ὁ χορὸς, ὁ τὴν χαριτώνυμον, σοῦ κορυφῇ περιστέφων Χρυσόστομε, ὡς κύκλος εὐτόρευτος, καὶ ὡς εὐκύκλος καὶ χρυσόπλοκος στέφανος, μέλλοντί σοι μέλπειν, χάριν χαρισάτω μοι τινὰ λογικὴν.

Ο ποιμὴν ὁ μέγας καὶ ἀμνός, γρήγορον ποιμένα σε, τῆς ἐαυτοῦ ποιμνῆς καὶ ἀγρυπνον φύλακα ἔθετο τῶν λόγων σου, τῇ σφενδόνῃ τοὺς λύκους βάλλοντα πόρρωθεν, εἰργοντά τε τούτων, τὰς κρυπτάς ἐνέδρας καὶ τὴν ἔφοδον.

Γολιάθ ἀλλόφυλον Δαβὶδ, κτήνας ἐλυτρώσατο, τοὺς ὁμοφύλους αὐτοῦ τὴν τριάδα δέ, σφενδόνῃ ὡς τρίπλοκον ἐπαγόμενος Γολιάθ τὸν ἀόρατον, ὡς τις μονομάχος, μέγας καθελὼν σὴν ποιμὴν ἔσωσας.

Ο ὕψων ἀρούρας γεωργῶν, πάγχρυσε Χρυσόστομε, κεχερσωμένην καὶ ὑλομανήσασαν, ψυχῆς μου τὴν ἀρουραν, τῷ ἀετόρῳ τῆς μετανοίας γεώργησον, καὶ ἐπιτηδείαν, πρὸς ὑποδοχὴν σπερμάτων δαΐζον καλῶν.

Θεοτοκίον

Ιατρὸν σωμάτων καὶ ψυχῶν, μόνον παντοδύναμον, ἀριστοτέχνην φιλάνθρωπον εὐσπλαγχνον, Δέσποινα γεννήσασα, τὸν ἰώμενον δωρεὰν πάντας ἰάσαι, τὰ ἀνιάτά μου τραύματα, καὶ κρύψαι καὶ χροῖα.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρᾳ με

Συνέχει τὴν καρδίαν μου μέγας πόνος, καὶ τρόμος ἀδιήγητος κατατρύχει, καὶ φόβος ὑποσμήχει με τῆς γεέννης, ἧς με ἐξάρπασον ἐν ὥρᾳ κρίσεως, ἱερὲ Χρυσόστομε μεσιτείαις σου.

Παρήλθες τῶν παρόντων ζοφώδη γνώφον, ἀνῆλθες εἰς ἀκρωριαν ἀπαθείας, εἰσῆλθες εἰς νεφέλην θεοφανείας, καὶ προσμίλησας, τῷ ποθουμένῳ Χριστῷ, Χρυσολόγε πάνσοφε, ὡς ὁ μέγας Μωϋσῆς.

Ραδίως ἐξελήλυθε γῆν εἰς πᾶσιν, ὁ φθόγγος ὁ πολύφωνος σοῦ τρισμακάρι, τὰ πάγχρυσά δὲ ῥήματα οἰκουμένης, εἰς ἄκρα πέρατα, καὶ κόσμου ἐσχατιάς, καὶ οὐδεὶς ἀνήκοος τούτων ἐμεινεν.

Ο λύχνος ὁ φωτίζων ψυχὰς ἀνθρώπων, ὁ ῥήτωρ βασιλείας τῆς οὐρανόου, ἡ σάλπιγξ ἡ μεγάλη τῆς μετανοίας, ὁ διαπρύσιος τῆς εὐσπλαγχνίας Θεοῦ, κῆρυξ ὁ Χρυσόστομος, ἀνυμνήσθω λαμπρῶς.

Θεοτοκίον

Σὲ θάτος ἀκατάφλεκτος προετύπου, τὴν ἔμψυχον καὶ ἔμπνοον ζῶσαν θάτον, τὸ πῦρ γὰρ τῆς θεότητος συλλαβοῦσα, ἀφλεκτος ἔμεινας θεογεννήτρια, διό με ἐξάρπασον τοῦ ἀσδέστου πυρός.

ᾠδὴ δ'. Ἐλήλυθας.

Ανάθημα οὐρανόου σοφὲ πολυτίμητον, καὶ κόσμου ὠραῖόν σε, καὶ δόξης στέφανον ἔγνωμεν, κόσμου χρηματίσαντα, Ἀρχιερέων καὶ δόξαν Ἐκκλησίας Θεοῦ.

Υψάυχονα λογισμὸν ἐσχηκὸς τὰ κινουντά με, τὸν τῆς ταπεινώσεως ὑψηλὴν ὑψηλότετον, μάκαρ ἱκετεύω σε, διὰ ταπεινοφροσύνης ἀνυψωσαί με.

Διέναιμας τὸν τῆς γνώσεως πλοῦτον καρδίαις πτωχαῖς, ψυχὰς ταπεινάς δέ, ἄρτον ἀγγέλων ἐψώμισας, τροφῆς οὐρανόου γάρ, καὶ μυστικῆς ἀμβροσίας, ὠφθης πάροχος.

Ως ἅγιος τὸν ἁγίοις ἐπαναπαυόμενον, Θεὸν ὑπεράγιον, ἐν τοῖς ἁγίοις ἀνέπαυσας, λόγοις σου Χρυσόστομε, ἐν ἁγιάσαι δυσώπει τοὺς τιμῶντάς σε.

Θεοτοκίον

Σὺ πρόστηθι τῆς ψυχῆς μου ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, αὐτὴ μοι παράστηθι, χωριζομένη τοῦ σώματος, σὺ θεογεννήτρια, διὰ παντός μοι τοῦ βίου, ῥύστις παράστηθι.

ᾠδὴ ε'. Ὁ φωτισμός.

Ο ὕψηλός, τῆς αἰσθήσεως θρόνος ὕψιγορείσθω, ὁ τῆς διακρίσεως μέγας λύχνος, μεγαλυνέσθω ἢ χρυσὴ μυροθήκη, τῶν κρυφίων καὶ μυστικῶν ἐννοιῶν, ἀρωματίζέσθω μυρίζουσιν ἁσμάσιν.

Ιεραρχῶν, σὲ χρυσὴν κορωνίδα καὶ διδασκάλων, εὐλαλον Χρυσόστομον ἀηδόνα, καὶ χελιδόνα λιγυρὰν μουσικὴν τε, καὶ ὠραίαν περιστερὰν παγκαλῆ, καὶ σωφρονεστάτην τρυγόνα γινώσκομεν.

Περιστερὰς, περιηργυρωμένας πτέρυγας ἔχων, καὶ κεχρυσωμένας χλωρῷ χρυσῷ, τῆς ἐγκρατείας, οὐ μετὰφρενα πάτερ, ἐπετάσθης πρὸς νοητὰς καλίας, καὶ πρὸς οὐρανίους ἐπαύλεις κατέπαυσας.

Αἱ ἱεραὶ, σιαγόνες σου μάκαρ χρυσὰ φιάλαι, πλήρεις ἀρωμάτων εὐωδιστάτων, μυρεψικὴν γάρ, ἀποπνέουσι χάριν, εὐωδίαν πνευματικὴν μυστικὴν, μύρον γάρ ἀκένωτον ἐξερεῦγονται.

Θεοτοκίον

Τὴν ἀληθῶς, ἀδιόδευτον πύλην τὸ θεῖον Ὅρος, τὴν κεχρυσωμένην τοῦ μάννα στάμνον, γῆν τὴν ἁγίαν, τὸν ὑπέρτατον θρόνον, τὸ πανάγιον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, τὴν εὐλογημένην Παρθένον ὑμνήσωμεν.

ᾠδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Επὶ γῆς διατρίβων Χρυσόστομε, ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸ πολίτευμα ἔσχηκας, ἐξ οὗ Σωτῆρα Κύριον, Ἰησοῦν τὸν Χριστὸν ἐξεδέχου αἰ.

Ριζοτόμος κακίας γενόμενος, τὴν φιλαργυρίαν ἀνέσπασας πρόρριζον, ἀλλὰ καὶ τοῦ Χρυσόστομο, τῶν παθῶν τὰς ἀκάνθας ἐκρίζωσον.

Χαλινῷ σωφροσύνης ἀγνεύας κημῷ, πάγχρυσος τοῦ σώματός σου καθυπέταξας, τὰ πωλικά φρυγάματα, καὶ τὰ ἄτκτα τούτου σκιρτήματα.

Ρητορείαις θρενθύουσαι γλῶσσαι σοφῶν, καὶ τῷ ῥιζοτῶν θρονῶσαι τῆς ψάσεως, σὲ τὸν πυρίπνουν ρήτορα, πρὸς ἀξίαν γεραίρειν οὐ δύναται.

Θεοτοκίον

Υψηλοῦ Βασιλέως ἀνάκτορον, ἔμπνους οὐρανὸς καὶ στερέωμα ἔμψυχον, καὶ λογικὸς Παράδεισος, ἀνεδείχθης Πανάμωμος Δέσποινα.

ᾠδὴ ζ'. Εἰκόνοιο χρυσῆς.

Σὲ μάκαρ πηγὴν, γλυκερὰν μελιστῆγῃ καὶ νεκταρόδρυτον, τῶν οἰκτιρμῶν τὸ μέγα πέλαγος τῆς εὐσπλαγχνίας ἢ ἁδύσσας, ἔδειξεν ἀρδεύουσιν νόας, καὶ γλυκάζουσι νάμασι, καὶ διατρίβει προχοαῖς ψυχὰς πιαίνουσιν.

Απάντων τροφεύς, ὁ Πατὴρ τῶν ὀρφανῶν καὶ τῶν χηρῶν ὁ κριτής, κοινὴν πενήτων σὲ προμήθειαν, καὶ λυπούμενων παράκλησιν, ἔθετο Χρυσόστομε Πάτερ, ὀρφανῶν ἀντιλήπτορα, χηρῶν θερμὸν προασιπτήν, καὶ τῶν πολλῶν φροντιστήν.

Λαβὼν πρὸς Θεοῦ, ἐξ υἱοῦ τοῦ δεσμεῖν καὶ λύειν πάντα, λύσον τὰ ἅλута μου πταίσματα, καὶ τοῦ δεσμοῦ ἀπολύσωμε, τῶν περιπλακέντων μοι βρόχων, ἀλύτως αὐθὶς με σύνδεσον δεσμοῖς ἀλύτοις θεϊκοῦ φόβου Χρυσόστομε.

Ο Παῦλος τρανῶς, εἰκονίζων ἐκ μικροῦ καὶ ζωγραφῶν σε, κράζει τοιοῦτος ἡμῖν ἔπραπεν Ἀρχιερεὺς ἱερώτατος, ὅσιος ἀμίαντος, πρῶτος εὐθὺς ἀκέραιος ἄκακος, κεχωρισμένος προφανῶς ἀπὸ τῶν ἀμαρτωλῶν.

Θεοτοκίον

Γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν, ἀπελεύσῃ ὁ Ἀδάμ ἡκουσὲ πάλαι, οὐ δὲ ὡς γῆ ἁγία Δέσποινα, τὸν κεραμέα τῆς φύσεως δευτερον Ἀδάμ γεγονότα, τεκοῦσα τοῦτον ἀνέπλασας, καὶ ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανὸν προσηπανήγαγες.

ᾠδὴ η'. Τὸν ἐν καμίνῳ.

Εφ' ὕψηλὴν περιώπην, καὶ λυχνίαν σε τῆς Ἀρχιερωσύνης, μέγα φῶς ἐγνωκότα, καὶ λύχνον χρυσοφαῖ, τῆς δόξης,

Πατὴρ τὸ ἀταίγιασμα, τέθεικε Χριστός, εἰς παντὸς τοῦ κόσμου φαῦσιν.

Εν ἐπιπόνοις προσευχαῖς καὶ συντόνοις ἀγρυπνίαις, ψυχροθύ-
ρα κατεκρήμην πάλῃ, διὰ κληΐδας θανάτου, ὁδὸν τῆς ζωῆς
καὶ μετὰ κρίμην, ὅθεν ῥίσις πάντας σκώληκος ἀκουμήτου.

Γεώδη φύσιν ἐσχηκώς, ὑπὲρ φύσιν ἐπὶ γῆς ζῶν ἐκτίσω, ἀσαρ-
κίαν Ἀγγέλων, μετὰ σαρκὸς κατωρθῶν, ἐν ὕλῃ βίων βίον αἰ-
ῶνον, ἐπίγειος ὥς τις Ἀγγελος σαρκοφόρος.

Ως ἀρχάτυπον ὁρῶν ὁ τοῦ Παύλου μιμητής, τὸν Παύλου
βίον, ἐσταυρώθη τῷ κόσμῳ, συσταυρωθεὶς τῷ Χριστῷ, σαρ-
κὶ μὲν οὐκέτι ζῶν πᾶγχρυσε, ἔχων δὲ Χριστὸν ἐν σοὶ ζῶντα καὶ
λαλοῦντα.

Θεοτοκίον

Ο κατὰ φύσιν ἀναφής, καὶ ὑπέρθεος Θεός, καὶ Θεοῦ Λόγος,
τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ εἰς Παρθένον ἐκ σοῦ, θεῶσαι βουλή-
θεὶς τὸν ἀνθρώπον, ἄνθρωπος ὠράθη, διὰ φιλανθρωπίαν.

ᾠδὴ θ'. Τὸν ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον.

Ιεραρχῶν σε χορεῖαις, τὸν ὁμότροπον τούτοις, ὁμόσκηνον ἐδέ-
ξαντο σκηναῖς, ἐν οὐρανόις ἐν αἷς ὁ γλυκύς, ἡχος ἐρταζόν-
των, καὶ ἡ ἀγαλλιιάσεως φωνή, καὶ τῶν εὐφραينوμένων χορεῖα ἀ-
κατάλυτος.

Ως φοῖνιξ ἡνθησας μάκαρ, ἐν λειμῶνι χαρίτων, ὡς κέδρος ἐ-
πληθύνθη ψαλμικῶς, καὶ ὡς εὐώδης κυπρίστου, ἀρεταῖς
μυριπνοῖς, ὑψώθη καὶ ἐν οὐκῇ τοῦ Θεοῦ, χρυσολόγε ὠράθη,
ἐλαία ὡς κατάκαρπος.

Ανθη δρεξάμενος λόγων, ψυχικῶν ἐκ λειμώνων, εὐώδη δρο-
σερά, ἐκρινά· ὕμνων σοι στέφανον ἐπλεξέ, κορυφῆς μὲν τῆς
θείας, οὐκ ἄξιον Χρισόστομε τῆς σῆς, πλὴν τὴν εὐγνωμοσύνην,
αὐτὸς εὐμενῶς δέξαι μου.

Νομῆς σου πρόβατον ὄντα ζήτησόν με κηκίας εἰς θάραχρα·
καὶ ὄρη καὶ κρημνούς, ἀκανθοφόρους πλανώμενον, καὶ πρὸς
ἀνθρώποιόν με ὁδήγησον νομήν, τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς τοῦ Παρα-
δείσου νομῆς μου δεῖξον μέτοχον.

Νὺξ ὑπερὰ καὶ γνωφώδης, τρικυμία καὶ κλάδων, καὶ ζάλη,
καὶ ἀγρία καταιγίς, πολλῶν παθῶν με χειμάζουσιν, ἐν

πελάγει τοῦ βίου, γενῶμαι κυβερνήτης ἀγαθός, καὶ πυρὸς ὁ-
δηγῶν με, λιμένα πρὸς ἀκύμαντον.

Ηλιος μὲν ἀνατείλας, τὸ στεινὸν καὶ ζοφώδες, ἐλαύνει τῆς
νυκτός, χρυσόφαις μαρμαρυγῆς μεδιόματι· ἡ δὲ χάρις σου
Πάτερ, καρδίαι φρυκτοροῦσι τῶν πεπνυμένων τὴν ἐμὴν σκεδάσει,
αἰθρίαν θείαν φέρουσα.

Θεοτοκίον

Σεραφικὴν σε πυράγραν, καὶ πυρφόρον λαβίδα θεότητος, ἀ-
στέκτου καὶ φρικτῆς, αἶλλον ἀνθρακῶς, φέρουσιν τοῖς ἀχράν-
τοις σου κόλποις προεῖδεν Ἡσαΐας, διό μου τῶν πταισμάτων τὴν
ὕλην θεογεννήτωρ ἔμπρησον.

ΗΧΟΣ Γ'.

Ἐτερος κανὼν οἱ ἡ Ἀκροστιχίς

«Τὸ χρυσόρρημον ἐν λόγοις μέλπῃ στόμα· ὕμνος Ἰωά-
νου»

ᾠδὴ α'. Ἠχος γ' Χέρσον ἀβυσσοτόκον.

Τρίφων ἐνιαίαν αἶγλην ἀτμητον, τρισηλίου ἀστραπῆς, ἀνα-
βλύζουσιν αὐλῶς, ἐκ πηγαίας ἀκτίνος, δεχόμενος ἱερομό-
στα, καὶ ὁλος φῶς γενόμενος, λάμψον μοι φωτοφόρον αὐγὴν τῆς
θείας γνώσεως.

Οργανον μουσικόν σε, μέλος ἔμμουσον, μετὰ νοῆς μελωδοῦν,
εὐρυθμόφωνον κιθάραν, παναρμόνιον λύραν, τοῦ Πνεύμα-
τος τῷ πληκτρῷ μάκαρ, κεκορημένην ἔγνωμεν, ἄσματα μελουρ-
γοῦσαν ψυχωτερπῇ σειρήνια.

Χύμα σοφὴ καρδίας, πλάτος γνώσεως, καὶ συνέσεως θυτὸν, ὡς
ποτὲ τῷ Σολομῶντι, τοῦ Θεοῦ ἡ σοφία, ὁ λόγος παρέσχε-
τό σοι λέγων, ὡς τῷ Ἱερεμίᾳ σοι· ἴδε νῦν μου τοὺς λόγους,
δέδωκα εἰς τὸ στόμα σου.

Ρήματα ζωηφόρα θείας πρόξενα βασιλείας οὐρανῶν, ἀνεδλύζει
σου τὸ στόμα ἐκ πηγῆς τῆς καρδίας· ἡ γλῶσσα γὰρ σου
γραμματέως, τοῦ δευγράφου κάλαμος, ὥφθη καλλιγραφοῦσα,
νόμους τῆς θείας χάριτος.

Θεοτοκίον

Υψος τοῦ μυστηρίου Κόρη πάντα τοῦ φρικτοῦ σου τόκου, καταπλήττει μὲν Ἀγγέλους, ἐξίστη δὲ ἀνθρώπους· χωρεῖς γὰρ ἀστενοχωρήτως, τοῦ μηδαμοῦ χωρούμενον, λόγον Θεοῦ, φανείσα εὐρύχωρον γούνον Θεοῦ.

Ωδή γ'. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων.

Συσεύσας τείχη, αἰρέσεων ὑψηλά, ὀχυρὰ θεμέλια, κραταιῶν τειχοσείστη μοχλῶ, τῶν στερρῶν δογμάτων σου, καὶ καταστρέφας ἐλέπτυνας εἰς κόνιν.

Οἰκίαν εὖρες αἰώνιον ἐκ Θεοῦ καὶ ἀχειροποίητον οἰκοδομήν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μετὰ τὴν κατάλυσιν τῆς ἐπιγείου τοῦ σκήνους σου οἰκίας.

Ραθυμοτόκους μερίμναις διωτικαῖς φύσας κύκλοθέν μου, ὡς ἀκάνθας συμπνίγομαι αἰς ἐπάφες ἅγιε, τὸ καθαρτήριον πῦρ, τῶν πρεσβειῶν σου.

Η παρουσία ἐγγὺς ἐστὶ τοῦ Χριστοῦ, ὁ κλέπτης ἐφέστηκεν, ἐπὶ θύρας ἢ ἐξόδου, εὐτρεπεῖς οἱ ἄγοντες, καὶ ὁ θερίζων τὸ νεῦμα ἀναμένει.

Θεοτοκίον

Μόνην ὁ μόνος, ἱερὸς ἱεράν, ἁγίαν ὁ ἅγιος, ὁ ὥρατος ὡραίαν εὐρών, σὲ Θεογεννήτρια, ὁ Βασιλεὺς μου Χριστὸς, ἐκ σοῦ προήλθεν.

Ωδή δ'. Ἐκάλυψεν.

Οβίος σου ἀρετῆς ὑπογραμμὸς ἐντελοῦς, ἀγγελικῆς διαγωγῆς, καὶ πολιτείας θείας, καὶ αὐλοῦ ζωῆς, ἔμπνους εἰκῶν, καὶ ἔμψυχος στήλη, ὁ λόγος δὲ κανὼν εὐθύτητος, καὶ ἀκριβέστατος γνώμων, ὀρθοδοξίας σοφέ.

Νεότητος ἐν ἀκμῇ, καὶ ἀνθει σώματος ὥσπερ ὁ σώφρων Ἰωσήφ, τῆς σωφροσύνης ἠνθησας λευκὴν πολιάν, ὡς Δαυιδ ὁ μέγας ἐν μέσῳ συνεδρίου μεγιστάνων ἐμεγαλύνθη ἐν γνώσει, ὡς μεγαλύνας Χριστόν.

Εξήπλωσας τοῦ Θεοῦ τὴν εὐπλαγχίαν ἡμῖν, καὶ μετανοίας ἀπλανοῦς, ἁμαρτωλοῖς ἐγνώρισας, εὐθείας ὁδοῦς, πολυειδέεις, διαφόρους ποικίλας, ἐν αἷς οἱ ὁδῶντες εὐραῖον, καλὴν κατάπαυσιν, ἅγιον τε κατάλυμα.

Νεότητος ἁμαρτίας καὶ ἀγνοίας μου ὡς ἐλεήμων μὴ μνησθῆς· ταῖς ἱεραῖς εὐχαῖς τοῦ Χρυσοστόμου Πατρὸς, ἀλλὰ μου μνησθητι ὅταν ἔλθῃς οἰκτίρμον ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, τῆς σῆς χρηστότητος ἕνεκεν ὑπεράγαθε.

Θεοτοκίον

Λοχεύτριαν ἀλοχεύτως σὲ λοχεύσασαν, ὁ Ἥσαϊας προσρῶν, τὴν ὑπὲρ λόγον τέξασαν τὸν λόγον σαρκί, διὸ παθὼν ἀλόγων με ρῦσαι, καὶ δίδου μοι λόγον ἀνυμνεῖν σὲ διὰ παντός.

Ωδή ε'. Ὡς εἶδεν Ἥσαϊας.

Ον εἶδεν Ἥσαϊας, ἀνθρακα θεῖον ὡς θυσιαστήριον, ὃν περ τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἄγγελος, βαστάζων ἐν τῇ ψυχῇ σου, διαέριος πυρὸς τηλεφανῆς ὠράτης αὐγάζων τὰ πέρατα Χρυσόστομε.

Γενοῦ μοι Χρυσολόγε ἐγγυητῆς πιστὸς καὶ ἀξιόχρεως, καὶ θερμὸς προστάτης ἐν ὥρᾳ κρίσεως, καὶ δὸς μοι νῦν μεταγνώσκει, μετανοίας οὐ γὰρ εἰ ὑψηγητῆς, ἕως μετανοίας καιρὸς καὶ προθεσμία ἐστὶ.

Οφῶς ἐνθεῖς ἡλίψ, ὡς αὐτόφως καὶ θρύων φῶς, καὶ φῶς κατοικῶν, φῶς ἀναβαλλόμενος ὡς ἱμάτιον, εἰς φῶσιν ἔθετο κόσμου, σὲ τὸ μέγα φῶς καὶ ἄδυτον σοφέ, ταῖς χρυσοφαέσιν ἄκτισι φρυκτωροῦντα ψυχάς.

Ιλύϊ ἐγκλημάτων, καὶ ἡδονῶν βορβόρῳ ἐμπαγέντα με, καὶ περιπαρέντα ποικίλοις πάθεσιν, ἐκσπάσης, ἀνέλκυσόν με ἐπὶ πέτρᾳ μετανοίας ἀρραγοῦς, ἱστών μου τοὺς πόδας Ἰωάννη Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Στερέωσον τὸν νοῦν μου, τὸν λογισμόν μου Παρθένε φωταγωγῆσον, καὶ βεβαίωσόν με περιδονούμενον, βεβαία τοῦ κόσμου σκέπη καὶ χαρὰς ὑπερκοσμίου κοινωνόν, δείξον ἡ τεκοῦσα χαρὰν τῷ κόσμῳ Δέσποινα.

Ωδή ς'. Τοῖς εἰς τὰ τέλη των.

Μετὰ σαρκὸς τὴν ἀσαρκίαν, ὡς τις ἀσαρκος κατῳρθώσας πεζοπορῶν μὲν ἐπὶ γῆς, Ἀγγέλοις ἀμιλλώμενος, νηστείαις, ἀγρυπνίαις, καὶ προσευχαῖς μεθ' ὧν χορεύεις αἶθ' ἐν ὁψίστοις.

Εκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου ἀρυσάμενος τὰ νάματα, ὡς πο-
ταμὸς υπερχείλης, ἐπικλείνων τε χαιμάρους τρυφῆς, τῇ
πᾶσιν γῆν ἀρδεύεις κυκλοτερῶς τῆς Ἐκκλησίας ἐξ Ἐδῆμ ὠρ-
μημένος.

Λαοὺ ποιμένας ἐπὶ χλόην εὐσεβείας καὶ σεμνότητος, νῦν ἐπὶ
πόαν χλοερὰν παραδείσου κατεσκήνωσας, ἐν ἣ κατακηνῶ-
σαι δὲς καὶ ἡμῖν Χρυσόστομε ταῖς ἀγίαις εὐχαῖς σου.

Πολυανθέστατον λειμῶνα, καὶ δροσώδη σὲ παρέδειςον, πε-
πυκασμένον ἀρεταῖς, καὶ κατάσκιον ταῖς χάρισιν, ἀνέ-
δειξεν ἐν κόσμῳ ἱερουργέ, πρᾶξαισιν ἐν Ἐδῆμ ὁ φυτεύσας.

Θεοτοκίον.

Ω τοῦ φρικώδους μυστηρίου, τῆς σῆς Δέσποτα σαρκώσεως· ὁ
γὰρ αὐτὸς καὶ εἰς Ἰῶδς καὶ ἀμήτωρ καὶ ἀπάτωρ τελεί-
τὸ μὲν ἐν τοῖς ὑψίστοις, τὸ δ' ἐπὶ γῆς ὁφθῆς καθ' ἡμᾶς δι' ἡ-
μᾶς ἐκ Παρθένου.

ᾠδὴ ζ'. Σὲ τὸν ἐν πυρὶ.

Στύλος ἀρρεπῆς καὶ ὄρθιος, γῆθεν ἀνατεινόμενος, πρὸς αἰ-
θέριον οὐρανὸν τε ὑψώμα, καὶ ἀκράδαντος κίων κραταιῶς
ἡδρασμένος, βάσις χρυσῇ τῶν ἀρετῶν ὠφθῆς Χρυσόστομε.

Τέμων ἀνεδείχθης πέλεκυς νόθου σποράς ζιζάνια καὶ αἰρέ-
σεων τὴν ὕλην ἐκριζῶν ἀνασπῶν, πυριπνόις σε φθόγ-
γοις τῆς πυρίνης σου γλώσσης, τὰς φρυγανώδεις ἐμπιμπρῶν
κENOΦωνίας σοφέ.

Οὐα κυβερνήτης ἔμπειρος ἄριστος τὰ θαλάττια καὶ δλικάδα
λογικὴν, τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, κυβερνήσας ἀκλύ-
στοὺς ὠρμίσας εἰς λιμένας παραδραμοῦσαν τὰ πικρὰ τοῦ βίου
κύματα.

Πατὴρ ἀληθῶς φιλότεκνος, ἀνωθεν ἡμῖν δέδοται, υπερέλ-
λων καὶ πατέρων στοργὴν, ἐφ' ἡμᾶς τοὺς υἱοὺς σου,
οὓς τῇ εὐαγγελίῳ μάκαρ ἐγέννησας, καθὼς ὁ μέγας Παῦλος
βοᾷ.

Θεοτοκίον.

Ασπορος φρικτὴ ἢ σύλληψις, ἄφθορος καὶ ἡ γέννησις, ἀνερ-
μήνευτος ὁ τρόπος τῆς λοχείας σου, ὡς γὰρ ἦς πρὸ

τοῦ τόκου ὠφθῆς καὶ μετὰ τόκον Κόρη περλένος, καθα-
ρὰ, ἀγνή, ἀμίαντος.

ᾠδὴ η'. Ἀστέκτω πυρὶ.

Υφάψας οὐδεὶς φησὶ λύχνον, τίθητιν α' τὸν ὑπὸ τὸν μόδιον ἢ
κλίνην, οὐδὲ σκεύει τινὶ καλύπτει, ἐπὶ τὴν λυχνίαν δὲ ἵνα
φαίνῃ, τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἅπασιν, ὃ καὶ ἐπὶ σοὶ καλῶς ἔδρασε
τὸ Πνεῦμα.

Μεμνησθαι αἰετῆς γεέννης, καὶ τὸν ταύτης φόβον ἐν νυ-
κτὶ καὶ ἐν ἡμέρᾳ, ἀδιάστατον ἔνδον φέρειν, ὡς ἐντεῦ-
θεν δάκρυσι μετανόιας, ὄλον, ἀνωθεν ῥαντίζεσθαι καταξίωσόν
με Χρυσόστομε τρισμάκαρ.

Νυμφῶνός μοι θείου τὴν θύραν, καὶ τῆς οὐρανίου βασιλείας
τὰς εἰσόδους ἀναπέτασον ταῖς εὐχαῖς σου, καὶ πρὸ τῆς ἐ-
ξόδου μου τὰς εἰσόδους, πάσας τῶν παθῶν ἀπόκλεισον, τῶν με-
θοδεῶν τοῦ ἐχθροῦ λυτρούμενός με.

Οκρύψας τὸ τάλαντον δοῦλος, καὶ χοῖ παθῶν ἐγκατορύξας
καὶ συγχώσας, ἐγὼ Δέσποτα χρηματίζω, ἀλλὰ μὴ εἰσ-
πράξῃ με κατ' ἀξίαν, τούτου τῆς ἀργίας δέομαι, τὰς πικρὰς
ἐσθύνας, εὐχαῖς τοῦ Χρυσοστόμου.

Θεοτοκίον.

Συμβόλοις πολλοῖς αἰνιγμάτων, καὶ τυπωτικαῖς διαμορφώ-
σεων εἰκόσι, προετύπων σε οἱ Προφῆται, στάμνον Κόρη
λέγοντες, καὶ λυχνίαν κλίνην καὶ θυμιατήριον. γέφυραν
καὶ ὄρος καὶ τράπεζαν καὶ θρόνον.

ᾠδὴ θ'. Ἐν νόμῳ σκιᾷ

Ισχύϊ Χριστοῦ ῥωννύμενος, ἡσυχνας τὸν ἀνίσχυρον, ἰσχύ-
ν καταπατῆσαι, καὶ ὀφρὺν σοφῶς τοῦ δυσμενοῦς, καὶ ἰσχυ-
ροῦ ἐν κακίᾳ σαρκός, οὗ τῶν βελῶν καὶ θηράτρων, διατή-
ρησον ἀτρώτους ἡμᾶς.

Ως φοῖνοιξ κέδρος κυπάρισσος, ἦνθησας πληθυνθεὶς ἀρε-
ταῖς, χαρίσμασιν ὑψώθης, εὐωδίασας πιστῶν ψυχὰς,
ὑψοποιὸν γὰρ ταπεινῶσιν ἐνδυσάμενος ὡς εὐφροσύνης χιτῶνα,
ὑψηλὸς καὶ μέγας ὠφθῆς Θεῷ.

Αρνίον Χριστοῦ πράοτατον, τοῦ πράου ἀρχιποιέμενος, τοῖς
ἔχουσιν ὠράθης, εὐσεβῶς αὐτοῦ ἀκολουθῶν, ποιμὴν ποιμέ-

νων διόπερ προχειρισθείς ὑπ' αὐτοῦ, ἐπὶ νυκτὶς ζωηφόρους, τῶν οὐκ οὐκ ποίμνιον ἐποίμανας.

Νυκτὶ λογισθῶν συνέχομαι, σκότει παθῶν καλύπτομαι ὁμί-
χλη ἁμαρτίας σαρκικῶν ὀρέξεων ἀχλὺς, τὴν γνοφερὰν
καὶ ζοφώδη ψυχὴν μου, κρύπτουσι φοιδρὰν αὐγὴν μετανοίας,
αὐγασόν μοι Πάτερ ἄνωθεν.

Ο λύχνος τῆς διακρίσεως, ὁ θρόνος τῆς αἰσθήσεως, φρονή-
σεως ὁ οἶκος, ἀνδρείας ἀνδριάς, δικαιοσύνης ἡ στάθμη, ἡ
σωφροσύνης εἰκὼν, τὸ ἐνδιαίτημα πάντων τῶν καλῶν ἀνευφη-
μείσθω λαμπρῶς.

Θεοτοκίον.

Υμῶν προσκυνῶ δοξάζω σε, γεραίρω μεγαλύνω τιμῶ, ὑπέρ-
τιμε Παρθένε, ὁ πολλῶν σου εὐεργεσιῶν, ἀξιωθεὶς νη-
πιόθεν καὶ τὸ ἐξῆς δυσωπῶ ἀδιαστάτως τοῦ βίου συμπαρεῖναι.
μοι τὴν σκέπην σου.

ΗΧΟΣ Δ'.

Ἐτερος κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Ὑμῶν λιγυρῶς τὴν μετανοίας λύραν, μοναχὸς Ἰωάννης»

ᾠδὴ. α'. Ἦχος δ'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Υψόθεν μοι πάγχρυσε, ὡς ἀετὸς συγκατάβηθι, τολμῶντι γε-
ραίρειν σε, καὶ τὸ θαρὺ καὶ ἀργὸν καὶ χαμαιπατές,
πτερὸν τῆς διανοίας, κουφίσας μου ποίησον ὀξυπετέστερον.

Μεγάλους ἐν θαύμασι καὶ φοβεροῖς σε ἐν τέρασι, Χριστὸς ἐ-
μεγάλυνεν ὃν ἐμεγάλυνας, οὗ τὸ ἔλεος καὶ τὴν φιλαν-
θρωπίαν, τοῖς τέρασι πέρας Πάτερ ἐγνώρισας.

Νὸς καθαρότητι, καὶ διανοίας ὀξύτητι, ταχὺ κατενόησας,
τὸ ἀπαγὲς καὶ σαθρὸν, καὶ ἀθέβαιον τοῦ βίου καὶ ἡλλάξω,
φρόντων τὰ ἄρρυτα, ὥσπερ ἀγγέλους κριτῆς.

Ως σάλπιγξ βροντόφωνος, ἡ σὴ φωνὴ εἰς τὰ πέρατα ἡ-
κούσθη Χρυσόστομε, καὶ ὡς νεφῶν συνδρομή, καὶ συγκί-
νησις, ἀέρος σφοδρὸτάτη, φωνὴ τῆς βροντῆς σου γάρ, ἐν τῷ τοῦ
κόσμου τροχῷ.

Θεοτοκίον.

Λιμὴν καὶ παράδεισος, ἀθανασίας οὐ Δέσποινα, ἐν ᾧ οὐκ ἐδά-
δισεν, ὅφρις γεννήτωρ παθῶν, καὶ ἀγία γῆ, ἐν ᾗ κεκαλυμ-
μένοι, αἰρέσεων δέρμασι πόδες οὐ βαίνουσιν.

ᾠδὴ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ιδοὺ τὸ ψυχὰς ἀλλίζον ἄλας, παθῶν τε ξηραῖνον καὶ ἰσθῶν
σηπεδονώδη, ρεύματα, καὶ βορβορώδη νάματα, ὅσοι νοσεῖτε
δράμετε, ἄμισθος ἔσας γὰρ πρόκειται.

Γεέννης ὁδύνας πόνους θλίψεις, πρὸς δὲ βασιλείας οὐρανῶν,
δόξαν χαρὰν ἀπόλαυσιν, ἡμῖν εἰκονογράφησας, λόγων ἀ-
λοῖς χρώμασιν, οἷα ζωγράφος μορφώσας κηρῷ.

Υἱὸς τοῦ Θεοῦ γεγονῶς θέσει, τὸν φύσει Ἰῶν αὐτοῦ Θεοῦ, δ-
μολογῶν ἐτέλεσας, υἱοὺς Θεοῦ βροτῶν τοὺς υἱούς, υἱο-
ποιῶν βαπτίσματι, τούτοις αὐτῷ ποθητὸς ὡς υἱός.

Ρανίσι κοιλαίνεται καὶ πέτρα, καὶ σιδηρὸς κάμπτεται πυρὶ,
ἀδάμας δὲ δαμάζεται, χρόνῳ τῷ πανδαμάτορι, ἡ ἐν ἐμοὶ
κακία δέ, φιλονικεῖ μείναι ἄτρεπτος.

Θεοτοκίον.

Ως πλάκα τῆς χάριτος τοῦ νόμου ὡς τόμον καινοῦ καὶ κα-
θαροῦ, ὡς Χριστοῦ βίβλον ἐμψυχον, ἦν περ οὐδεὶς ἀνέ-
γνω βροτῶν, ἐκδυσωπῶ σε Δέσποινα, βίβλῳ ζωῆς καταγρά-
φαι με.

ᾠδὴ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Σὺ ὡς ἄλλος νέος Παῦλος, πᾶσι πάντα γεγένησαι, ἵνα πάν-
τως πάντα, ἢ τινὰς κερδήσας προσάξῃς Χριστῷ, τοὺς
οἰκτιρμοὺς καὶ τὰ σπλάγχνα ἐνδυσάμενος, τοῦ πτωχεύσαντος
ὑπὲρ ἡμῶν, ἐρώτατε.

Τὸ μὲν στόμα καὶ ἡ γλῶσσα, καὶ τὰ χεῖλη σιγῶσί σου τε-
λευτήν τιμῶντα, φθέγγονται πολλῷ δὲ τωρύτερον, αἱ σαὶ
χρυσαὶ θυγατέρες, βίβλοι πάγκηλοι, ὡς εἰκόνες τῆς σῆς ἀρετῆς
οὕτως εὐλαοί.

Η κατάκαρπος ἐλαία, ἡ πολύφορος ἄμπελος, ἡ πυκαζομένη,
μειζοσι πυκάζουσι βότρυσι, τοῖς ἀναβλύζουσιν οἶνον κα-
τανύξας, καὶ πηγάζουσι νέκταρ ψυχῶν, ἀνυμνεῖσθω λαμπρῶς.

Νεῖλος ὤφθης Χρυσορράς, καρποδότης καὶ εὐσταχὺς πλημμελοῦντι βέλθῃ, καὶ τῷ πελαγίζοντι βέβηματι, τῶν σῶν ποσίων ναμάτων, ψυχὴν ἄπασαν, κατακτεῖναι καὶ πρὸς ἀρετῆς διεγείρων γονήν.

Θεοτοκίον.

Μείνας ὅπερ ἦν ἀτρέπτως, ὁ οὐκ ἦν προσελάβετο, φιλανθρώπῳ τρόπῳ ἄνθρωπος φανείς ὁ φιλάνθρωπος, ἐκ σοῦ πανάμωμε Κόρη ὡς τὸν ἄνθρωπον, ἀπεργάζεται θέσει Θεόν, ὁ τῇ φύσει Θεός.

Ῥδὴ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Ε'γένου Χρυσόστομε, ἀνδριαντοποιὸς χρυσουργός, ἀγαλματογλύφος χρυσοπλάστης, τὰ θηριώδη ἦθη καὶ ἄγρια, λόγοις μεταπλάττων τῶν ψυχῶν, καὶ πρὸς ἡμερότητα, ἀνθρωπίνην ρυθμίζων αὐτά.

Τῷ λόγῳ τὰ ἄλογα καθυποτάξας πάθῃ σοφῇ, ὤφθης λογικῶν ποιμὴν προβάτων. διὰ λόγων παθῶν με λύτρωσαι τὸ πρόβατόν σου τὸ λογικόν, κτήνος γὰρ ὡς ἄλογον παραλόγως δουλεύει αὐτοῖς.

Α'σύριον τύραννον, δυνάστην βασιλῶνιον, κάμινον παμφλάζουσιν θρονῶσαν, παθῶν ἐμπύρων ἐμφύτων καίοντα, καὶ τὸ τριμερές μου τῆς ψυχῆς, τεφροῦν πάντα σπεύδοντα, ἱεράρχα κατάβαλε.

Νυγείς γλυκεὶ μύωπι, καὶ θέλει μελιτόεντι, σοῦ τοῦ γλυκυτάτου Πατὸρ πόθου, ψυχὴν καὶ φρένα, καὶ τὴν καρδίαν πληγείς, καὶ σοῦ τοῖς ἡμέροις πεδηθεῖς, ἀφεύκτως γεραίρειν σε, παρ' ἀξίαν οὐκ ἔφριξα.

Θεοτοκίον

Ο'νώτοις δαχούμενος, χειρὸς ἀρμάτων φρικτῶς, καὶ λαβρῶν ἀρμάτων αἶνον, ἐν τοῖς ὑψίστοις ἄνω δεχόμενος, οὗτος ἐπὶ γῆς θρεφόμενος, δι' οἶκτον καθέζεται ἐν τοῖς κόλποις σου Δέσποινα.

Ῥδὴ ς'. Τὴν θεῖαν ταύτην.

Ι'ἀτρευσόν μου τὰ τραύματα, τὰ ἔλκη τὰ ἀνίατα ἴασαι, τὰ τῆς ψυχῆς μου καὶ γὰρ σὲ ἱατρὸν ψυχῶν ἔδειξεν, ἔταν ψυχῶν Δεσπότης καὶ τῶν περάτων Θεός.

Α'ρότρων λόγων σου πάγχρυσε, ἀρόσας τῆς ψυχῆς μου τὴν ἄρουραν, ὡς ἀγαθὸς γεωργός, σπóρον ἐν ταύτῃ κατάβαλε, φόβου Θεοῦ καὶ δός μοι, πολὺν βλαστήσας καρπόν.

Στενάζω κλαίω καὶ κύπτομαι, θακρῶ καὶ θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, πύρωθεν γὰρ προοῶ, τὴν φρίκης γέμουσαν γένναν, τῆς τὴν ἐγγύθεν θέαν καὶ πείραν φύγοιμι.

Λεπτύνας πάχος τοῦ σώματος, ξυστήρσιν ἐγκρατείας ἐτέλεσας ὀξυδερκῇ τὴν ψυχὴν, δι' ἐελίνων τῶν ὕμνων γάρ, ἡ ὡς διὰ κατόπτρου ἐδόκει πάντα ὁρᾶν.

Θεοτοκίον.

Υ'μῶν σε Κόρη πανάμωμε, ὡς τέξασαν Θεὸν ὑπεράμωμον, τὸν ὑπὸ πάσης πνοῆς, ἄνω καὶ κάτω αἰνούμενον, σῶζόν με σῶταίρά μου πόθῳ κραυγάζων σοι.

Ῥδὴ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Ριπιζόμενον κακίας πολλοῖς πνεύμασι, καὶ χειμαζόμενον καὶ ἀστατοῦντα δεινῶς, θεβαίωσον ἔδρασον, ἔρεισον, στήριξον, ἀπερίτρεπτον. τὸν λογισμὸν μου ἅγιε ἐπὶ πέτραις μετανοίας,

Α'ναβάσεις ἐν καρδίᾳ σου τιθέμενος, καὶ μεταβαίνων συχνῶς, ἐξ ἀμυδρᾶς προκοπῆς, καὶ ἀπὸ δυνάμεως εἰς μείζω δύναμιν, ἀπὸ δόξης τε, εἰς κρείττω δόξαν ἔφθασας, τὴν ἀκρόπολιν τῆς δόξης.

Νομὴ πρόεισιν, εὐώδους μύρου βλύζουσα, σοῦ τῆς τιμίας σοροῦ, σὺ εὐωδία Χριστοῦ, ὤφθης γὰρ μυρίπνοος ἀρωματίζουσα, πᾶσι πνέουσα, αὐτοῦ τῆς ἐπιγνώσεως τὴν δομὴν τὴν πανευώδη.

Μυροθήκη γεγονόσις, τοῦ Θεοῦ Πνεύματος ἀναπηγάς, ἡμῖν, ἅγια καὶ θαυμαστή, ἰάσεων νάματα, ἐκ σωτηρίου πηγῆς, ἀρρέμενος, καὶ δωρεὰς ἀμείνονας, ἐφαπτοῖς τοῖς σὲ τιμῶσιν.

Θεοτοκίον.

Ο'ὐρανίαις μὴ χωρούμενος, εὐρώτησιν Θεὸν οὐράνιον, ὡς οὐρανὸς λογικός, ἐχώρησας Δέσποινα, τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ὑψηλότερον σὺ καὶ εὐρυχωρότερον ἐνδιαίτημα φανείσα.

ᾠδὴ η'. Παῖδας εὐαγεῖς.

Νέκταρος πηγὴ διειδεσάτῃ, χρυσοῦς κρατὴρ ἀμβροσίας χα-
ριτόβρυτος δέδεται τὸ στόμα σου, νάματα γλυκάζοντα, με-
λισταγῇ καὶ πότιμα βλύζον Χρυσόστομα τὸ ζῶν γὰρ καὶ ἀλλό-
μενον ὕδωρ, καὶ ζῶν πηγάζον ἐν σῇ πλουτεῖς καρδίᾳ.

Ανοίξας τὸ ἅγιον σου στόμα, τὸ Πνεῦμα τὸ ἀγαθὸν καὶ θεῖον
εἰλκυσας, ὅθεν ἐξηρεύετο μάκαρ ἡ καρδίᾳ σου, ἀγαθὸν
λόγον ἄνθρωπος ὁ ἀγαθὸς ἀγαθὰ, ἀπὸ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ
γάρ, ἀληθῶς ἐκφέρει, ὁ ἀγαθὸς ὡς ἔφη.

Χύσιν ἀσεβείας ἀναστέλλων, καὶ ῥύσιν ἀναξηραίνων ἀθεότητος
ἡ ὡς ἀνυπόστατον ὕδωρ ἐξεκέχυτο, σὲ ὡς ὁπὼν ἐν γάλα-
κτι συνακτικὸν ἐμβλαλὼν, ὁ τὰ ἐσκορπισμένα συνάγων, τοὺς ἐ-
σκορπισμένους εἰς ἐν συνῆψε σέβας.

Οργανον θεόπνουν ἀναδείχθης, κρούμενον ἐπιπνοῖα θεοῦ
Πνεύματος, ὅθεν ἐμελῶδησας μέλος πικναρμόνιον, θεολο-
γίας ὅσιε, καὶ σωτηρίας ἡμῖν, ὡς λύρα λιγυρὰ μετανοίας, ὡς
μουσικωτάτῃ καὶ εὐρυνθός κιθάρα.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὴν ἀπωσθεῖσιν ἡμῶν φύσιν, εἰς θάνατον, εἰς φθοράν,
εἰς ἄδου χάρυδιν, ὕψωσας ἀπέδειξας, ἄφθαρτον ἀθάνα-
τον, ὁ τῆς ζωῆς δεσπότης γάρ, καὶ τοῦ θανάτου κρατὼν, ἐκ
σοῦ Θεογενήτορ ἐτέχθη, ὃν αἰεὶ δυσώπει ὑπὲρ τῶν σὲ ποθούντων.

ᾠδὴ θ'. Ἄπας γηγενής.

Ιεροπρεπῶς, τελῶν ἱερώτατε, τὴν ἱεράν σου ζωὴν, οἷα καλλιέ-
ρημα, καὶ ἱερεῖον ἁμωμον σὺ σεαυτὸν, ὡς ἱερεὺς ἱέρευσας
τῷ πάντων Ἀρχιερεῖ καὶ Ποιμένι, καὶ ἁμνῷ καὶ θύματι, ἐν
πυρὶ καθαρᾷ συνειδήσεως.

Ωσπερ στρατηγός, γενναῖος καὶ ἄμαχος, παραδυόμενος, με-
τὰ πεποιθήσεως, αἰρετίζόντων εἰς τὸ ὀχύρωμα, καὶ τὴν ἐ-
κείνων φάλαγγα καὶ τὴν παράταξιν διατέμνων, δόρατι τῆς γλώτ-
της σου, ἀνεστήσω λαμπρὰ μάκαρ τρόπαια.

Ανωθεν σοφέ, σφοδρῇ τῇ ροιζήματι ὡς αἰετὸς καταπτὰς, τὸ
παρκαθήμενον ἡμᾶς κοράκων σμήνος ἀπέλασον, καὶ τὰ
νοσοῖα σνέπισον, σοῦ καὶ ἀνάλαβε, ἐπὶ ὧρων, καὶ τῶν μεταφρέ-

νων σου, τὸν Δεσπότην τὸν σὸν ἐκμιμούμενος.

Νέος ὡς Λαβὴ, πατάξας τὸν λέοντα, τὴν ἄρκτον ἔπηξας,
τὴν ἐπιθυμίαν μὲν ὡς ἄρκτον κτείνας, τὸν δὲ θυμὸν ἀνε-
λών, ὡς τινα θῆρα λέοντα, ὅθεν καὶ πρῶτος ἀφθαίς, τῶν πραέων
γῆν ἐκληρονόμησας, ἀναφαίρετον κλῆρον Χρυσόστομα.

Νήφουσάν μοι δός, καρδίαν Χρυσόστομα, καὶ συνετὸν λογι-
σισμόν, ἄγρυπνον καὶ γρήγορον, ἐπαγρυπνοῦντα, θεαίαις
μελέταις αἰεὶ, καὶ γρηγοροῦντα πάντοτε πρὸς τὴν ἐπέλευσιν τοῦ
κλέπτου, μήπως διορρύξη μου τῆς ψυχῆς τὴν οἰκίαν αἰψινίδιον.

Ηλιοειδῶς ὡς περιχεόμενος, τῷ τρισηλίῳ φωτί, τῷ ἐναποβλύ-
ζοντι ἐξ ἐνιαίως τρισσοφαιεῦς ἀστραπῆς, τῆς τριλαμ-
ποῦς Θεότητος, τῇ ζοφερᾷ μου ψυχῇ μετανοίας, χρυσαναγὲς ἀ-
μάρυγμα καὶ ἀκτῖνα φαιδρὰν ἐξαπόστειλον.

Θεοτοκίον.

Σὺ τὸ παλαιόν, τῆς ἐχθρας μεσότοιχον, καὶ τὸν φραγμὸν τῆς
ἁρᾶς, Δέσποινα κατέστρεψας, ἀπὸ βαράθρων αὐτῶν ἀνέ-
στησας, εἰρήνην γὰρ ἐγέννησας καὶ εὐλογίαν Χριστόν, τοῖς ἀν-
θρώποις εἰρήνην ποιήσαντα, οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν τῷ σταυρῷ
αὐτοῦ.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Α'

Ἐτερος κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς

«Τὸν κοσμολαμπῇ φωσφόρον μέλπω λόγοις, ἐγὼ Ἰωάννης».

ᾠδὴ α'. ἦχος πλ. α'. Ἰππον καὶ ἀναβάτην.

Τέθριππον Χρυσολόγε, ταῖς γενικαῖς ἀρεταῖς, σεαυτῷ συνε-
πήξω ἀεροπόρον ὄχημα, ἐφ' ᾧ ἐπιβέδηκας, καὶ πρὸς νύσ-
σαν ἐφθασας τὴν οὐράνιον ἀγαλλόμενος.

Ολος ἐτρώθης, μάκαρ τῷ θεῷ ἔρωτι, καὶ τὴν σάρκα λεπτύ-
νας, ἀσκητικοῖς παλαίσμασι, τὴν νοῦν ἀνεπτέρωσας, πρὸς
τὸ ὕψος, κάλλος Χριστοῦ τὸ ἄχραντον ἐνοπτερίζεσθαι.

Νέκρωσιν ζωηφόρον ἀμφιπλάμενος, ὡς νεκρώσας τὰ μέλη τὰ
ἐπὶ τῆς γῆς μακάριε, ζῶν τὴν ἀνώλεθρον καὶ ἀγήρω, ἐπ-
ληψας ἀναφαίρετον κλῆρον ἄνωθεν.

Κόσμος Ἀρχιερέων περικαλλῆς γεγονώς, ὡς γενόμενος ἔξω σαρκὸς καὶ κόσμου πάγχρυσε, χαρὰν ὑπερκόσμιον ἐκπληρώσω, ἥς ἡμᾶς τοὺς ἐν κόσμῳ μετόχους ποιήσων.

Θεοτοκίον.

Ολον ἐν σοὶ τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος κατοικῆσων Παρθένε τὴν ἐν ἡμῖν οἰκήσασαν, κακίαν ἐξώκισε παραδείσου, πάλιν ἡμᾶς οἰκήτορας ἐργασάμενον.

ᾠδὴ γ'. Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Στεφάνῳ τῶν ἀρετῶν σε μάκαρ κατέσπεψε χαρὰ τῶν κύκλῳ σε κατεκόσμησε, ἡ αὐτοσοφία Ἰησοῦς, ὡς ἐραστὴν σοφίας, τῆς ἀληθοῦς τε καὶ ἀμείνονος, οὐ τῆς ψευδωνύμου δὲ γνώσεως.

Μελέτην τὸν βίον ὄλον θανάτου θέμενος, τὰ παρόντα πάντα σκιὰν λελόγισαι· ὄνειρον καὶ κόνιν καὶ καπνόν, καὶ τέφραν λυομένην, καὶ μετατάξω πρὸς τὰ μένοντα καὶ διηνεκῇ καὶ αἰδία.

Οφθόγγος τῶν βροντοφώνων μάκαρ δογμάτων σου, ὡς βροντὴ βραγεῖσα ἐξ οὐρανοῦ φοβερά, ἄνωθεν βραγδαίως ἐνυχθεῖς, τοὺς ἀπὸ γῆς φωνοῦντας, ῥήτορας, ὡς ἐγγαστριμύθους τῶν αἰρετικῶν κατεβρόντησεν.

Λιμένα τοὺς ἐν θαλάσσῃ καὶ ἐν πελάγει παθῶν, κλυδωνίζομένους καὶ κινδυνεύουσιν, ἔθετό σε Χριστὸς σε, γαληνόν, πρὸς ὄρμον μετανοίας, ἡμέρῳ κύματι καὶ πνεύματι, τούτους κυβερνῶντα Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον.

Αγίως τὸν ἐν ἀγίοις ἀναπαύμενον, τὸν ἀγίων ἅγιον ἀγιάζοντα, πάντας τοὺς ἀγίους ὡς Θεὸν ἀγία τῶν ἀγίων, ἀγίῳ Πνεύματι συνέλαβας, ὡς νὰς Θεοῦ ἀγιώτατος.

ᾠδὴ δ'. Τὴν θεῖαν ἐννοῆσαί σου.

Μισήσας τὴν τοῦ κόσμου προσπάθειαν, ἡδυπαθείας σαρκικῆς, τὴν ἐμπαθεῖ Πάτερ ὄρεξιν, δι' ἀπαθείας νεκρώσας, ὥρά-
θης ἀπαθῆς θεῖος Ἀγγελος.

Ποικίλας τῷ χρυσῷ τῶν δογμάτων σου, ἦν ἐξυφάνατο Χριστός, καὶ θεῖον αἷματι, ἔδαψε, τῇ Ἐκκλησίᾳ πορφύραν, σαφῶς ὡραιότεραν ἀνέδειξε.

Ησάλπιγξ ἡ χρυσόστομος ἤχησε, καὶ τῇ φρικώδει σάλπι-
σμῷ, ὡς τείχη Ἰεριχούνται, τὰ ὀχυρώματα πάντα, κατέ-
στρεφεν εἰς γῆν τῶν αἱρέσεων.

Φωστὴρ ὡς διδυγῆς καὶ φανότατος, τοὺς ἐν νυκτὶ τῶν ἡδονῶν νυκτομαχοῦντας, ὠδήγησας πρὸς τὸν τῆς δικαιοσύνης, ἀνέσπερον καὶ ἄδυτον ἥλιον.

Θεοτοκίον

Ως ρίζαν ὡς πηγὴν ὡς αἰτίαν σε, τῆς ἀναπλάσεως ἡμῶν, καταγεραίρομεν Δέσποινα, διὰ γὰρ σου τὴν ἀρχαίαν, πα-
τρίδα τὸν Παράδεισον εὖρομεν.

ᾠδὴ ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Σοὺ τῶν λόγων ἔφαναν, αἱ ἀστραπαὶ ψαλμικῶς, τῇ οἰκουμένῃ· καὶ ἐσαλεύθη καὶ ἔντρομος γέγονεν ἡ γῆ, μεταβάστα ἀπὸ κακίας εἰς ἀρετὴν.

Φέρειν τὰ συμπίπτοντα, περιχαρῶς δυσχερῇ, καὶ εὐχαρίστως ἐν ταῖς ἀνάγκαις καὶ ταῖς περιστάσεσιν, ἔχειν τοὺς ἀνθρώ-
πους ἐκπαιδεύσας Χρυσόστομε.

Οἷα βότρυς πέπειρος, ἀποθλιβόμενος ληνοῖς, καρδίας ἐναπο-
στάζει, γλεῦκος κατανύξεις, καὶ ἄυλον νέκταρ, ὁ λόγος σου Χρυσόστομε.

Ρέουσα Χρυσόστομε, χρυσὸν ἡ γλῶσσά σου, ψυχὰς πλουτί-
ζει, τὰς πενομένας, Χριστὸν ἐνσπερνίξασθαι, ἢ χρυσὸν συνά-
γειν, παγχρύσοις λόγοις πείθουσα.

Θεοτοκίον.

Ο ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον, καὶ περιβάλλον νεφέλαις πόλιν, ἐκ σου περιβάλλεσθαι, πανάμωμε Κόρη, σαρκὸς περι-
βολὴν δι' ἐμέ.

ᾠδὴ ς'. Ἐκύκλωσέ με ἄβυσσος.

Νεκρὸς πρὸ τῆς νεκρώσεως, πρὸ τάφου καὶ τῆς διαλύσεως, σκωλήκων καὶ σήψεως, ὑπάρχω περίπλεως, ἐσάπησάν μου καὶ γὰρ οἱ ἔνδον μώλωπες.

Μολύβδου βαρυτέρα μοι, τελοῦσα βαλεῖ τὸν αὐχένα μου, συν-
τρίβει τὸν τράχηλον συγκύπτειν θιάζει με, ἡ ἁμαρτία, ἥς ἄρον τὸν κλοιὸν ἀπ' ἐμοῦ.

Ε'δίκασας τῷ σώματι δικαίως, σοφὲ καὶ τῷ πνεύματι, τὸ χεῖρον τῷ κρείττονι, τῷ λόγῳ τὸ ἄλογον, καθυποτάξας, ὡς ὢν διαιτητὴς ἀκριβὲς.

Λυχνία χρυσαυγίζουσα ἐδέχθης, νεφέλη σκιαζούσα, καρδίας δροσίζουσα, ψυχὰς ἀναψύχουσα ἐκτεταμέναις, παθῶν ἐμπύρων ἀνθραξιν.

Θεοτοκίον.

Πολύφωτον στερέωμα, ὠράθης τοῖς τέρασι πέρασι, πανάμωμε Δέσποινα ὡς ἄστρασι τέρασι, καταφωτίζων καὶ θαύμασι τὴν γῆν φοβεραί.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Ω'ς παρεστὼς τῷ Χριστῷ, Σεραφικοὶ ὡς παραστάτης τὴν τῶν πολλῶν μου χρεῶν λύσιν μοι βράβευσον.

Λελαμπρυσμένοις στολαῖς, ἱεραρχίας, ἱεράρχα τῷ λαμπρωτάτῳ φωτὶ νῦν πλησιάζεις τρανώς.

Οἱ ψυχοφθόροι λησταί, πολλὰς πληγὰς ἐπέθηκάν μοι, ὡς ἀρχιγῶγοι τῶν παθῶν, πάθεισι στίξαντες.

Γῆς παρεπίδημος ὢν, πάσης καὶ πάροικος τρισμάκαρ, τοὺς οὐρανούς κατοικεῖς, νῦν ἀγαλλόμενος.

Θεοτοκίον.

Ο' ἐκ Παρθένου μητρός, ἵνα τὴν Εὐχὴν ἀναπλάσης νέος Ἀδάμ γεγονώς, εὐλογητὸς εἰ Χριστέ.

ᾠδὴ η'. Σοὶ τῷ Παντουργῷ.

Ι'στά τὴν φωνήν, συμπνίγει μου τὸν λόγον, ὑπὸ τῆς πυκνότητος τοῦ τῶν ἐπαίνων σου πληθὸς ἐπάγον μοι μάκαρ ἀπορίαν, διὰ ἀπορίαν καὶ πληθὸς ἐγκωμίων.

Σὺ τῶν Χερουδīm καὶ Σεραφīm καὶ θρόνων, ἱστίμος γέγονας καὶ ἰσοστάσις, ἐπανεπκύθη καὶ γὰρ ἐν σοὶ ὁ Λόγος, καὶ σοὺ τοῖς ἁγίοις μέλεσιν ἐδοξάσθη.

Ε'βλυσεν ἡμῖν νάματα νεκταρώδη τὸ τίμιον στόμα σου μάκαρ Χρυσόστομε, σοὺ γὰρ τὰ χεῖλη, κρατῆρι τῆς σοφίας, ὑποθεῖς ἐκαίθεν ἡντλησας θείαν χάριν.

Γλῶσσαν ἱλαρὰν καὶ τοῦ Χριστοῦ τὸ στόμα, τὸ πάσης πραότητος καὶ γαληνότητος πλήρες πλουτήσας, καὶ ταπεινὴν καρδίαν καὶ μετὰ τὸ τέλος εἰσέτι θέλγει πάντας.

Θεοτοκίον.

Ω'ς δημιουργὸν κόσμου, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ τεκοῦσάν σε Δέσποινα θεογεννήτρια ἅπας ὁ κόσμος μετὰ τῶν ἐγκωμίων, καὶ ὑπερκοσμίων ὕμνοισι παγκοσμίως.

ᾠδὴ θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Ι'δαὶν ὀρεγόμενος τὸ ὠραῖον κάλλος τοῦ Χριστοῦ, παρέδραμες τὰ φθαρτὰ κάλλη καὶ βευστά, τὸ μόνον καὶ μόνιμον, καὶ ὀρεκτῶν ἔσχατον καλῶν, καὶ τῆς ἀκρότητος τῶν ἐφετῶν ἐπιέμενος.

Ω'ς χρυσίον εὐροῖζον μαργαρίτας ὡς λευκόφαεις, ὡς λίθους διαυγεῖς, καὶ πολυτελεῖς, ὡς πλοῦτον πολυόλβον, ὡς θησαυρὸν πᾶσι τοῖς πιστοῖς, οὐ ἐθησαύρισας χρυσολόγε τὰ σὰ λόγια.

Α'νοίξας Χρυσόστομε, καταρράκτας γνώσεως τῆς σῆς, ἀναστομώσας πηγὰς, λόγων σου σοφῶν, σοφίας τὴν ἄδυσον εἶχες καὶ γὰρ βρύουσαν ἐντός, ἄρδην κατέκλεισας, κκοδόξων τὴ συντήματα.

Νυσταγμὸν οὐκ ἔδωκας σοῖς βλεφάροις Πάτερ ἱερέ, οὐχ ὕπνου προφητικῶς σοὺ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλ' οὐδὲ ἀνάπαισιν τοῖς κροτάφοις, ἕως σεαυτὸν τόπον καὶ σκηνώμα, ἀπειργάσω τῷ Θεῷ Ἰακώβ.

Νοερὰν πανήγυριν ἐπετέλουν, τάξεις νοεραί, αἰνέσεως ἢ φωνῇ καὶ ἀλαλαγμοῦ, ἥνικα τοῦ σώματος χωρισθεῖσα τοῦ πανευαγοῦς ἀνεκομίζετο, ἡ ψυχὴ σου εἰς σκηνὰς οὐρανῶν.

Η' χρυσοχορδόπληκτρος ἀνυμνεῖσθω λύρα λιγυρῶς, ἡ μελιχρὰ μουσικὴ καὶ κοσμοτερπῆς, κιθάρα ἡ εὐρυθμός, μετανοίας ὁ γλυκὺς αὐλός, ὁ χρυσεπώνυμος, καὶ χρυσόνους καὶ χρυσόστομος.

Θεοτοκίον.

Στεναγμοῖς καὶ δάκρυσι, τῶν δακρύων καὶ τῶν στεναγμῶν, τῶν ἐν γαστρίᾳ πυρός, καὶ ἐν ζοφεροῖς, τοῦ ἄδου σκηνώμασι, λύτρωσαί με Μητὴρ τοῦ φωτός, ἀγαλλιᾶσθαι, οὐρανίου ἀξιούσά με.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Β'.

Ἔτερος κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Συνώνυμος μέλπαι σε τὸ χρυσοῦν στόμα, οἰκτρὸς μοναχὸς οἰκέτης Ἰωάννης».

Ὡδὴ α'. Ἦχος πλ. β'. Κύματι θαλάσσης.

Στόματι πηλίνῳ, καὶ γλώσσῃ γεώδει, σὲ τὸν Χρυσόστομον, ὕμναϊν ὀρμώντι μοι, χρυσοφαῆς οὐρανόθεν, θείας γνώσεως, ἀμάρυγμα, ἐξαστράφας φωτισὸν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μου.

Υλὴν φθειρομένην, καὶ ρέυσαν δόξαν καὶ κόσμον σύμπαντα, καὶ κοσμοκράτορα, παρὰδραμὼν ἀντὶ πάντων, τὸν Χριστὸν ἐκτίσω πάνσοφε, οὗ τρωθεὶς τῷ ἔρωτι, ἡγήσω πάντα σκύβαλα.

Νόμοις τοῦ Σωτῆρος, Χριστοῦ παιθοκλήσε, ἀπὸ νεότητος ἐπὶ τῶν ὥμων σου ἀναλαβὼν τὸν στικτὸν σου, διὰ πόνων τῆς ἀσκήσεως, αὐτῷ ἠκολούθησας, σαρκὸς νεκρῶν τὸ φρόνημα.

Ωκῆσας ἐρήμους, ἀβάτους ἀνύδρους, ἄσκειος ἄστεγος, ἄτρωφος, ἀγνωστος, ὥσπερ ὁ μέγας Ἠλίας, Ἰωάννης τε ὁ Πρόδρομος, ὧν ζηλῶν ἐζήλωσας τὴν παρρησίαν ἁγίε.

Νίκην λαμπροτάτην ἀράμενος μάκαρ κατὰ τοῦ δράκοντος, μετὰ τροπαίων λαμπρῶν, ὥστις ὀλυμπιονίκης, θείῳ πνεύματι φερόμενος, αὐθις ἐπανεδράμας πρὸς τὴν ἐνεγκυμένην σε.

Υπνου βραχυτάτου, παρ' ὅλον τὸν βίον σχεδὸν ἐτέλεσας ἀπογειυόμενος, σχοῖνον ἐξάψας τοῦ στέγους, καὶ τὰς χεῖρας αἰσῶν ἐν αὐτῷ, καὶ στερρῶς ἱστάμενος πρὸς βίαν τὰ τῆς φύσεως.

Μέγας ἐν σημείοις, καὶ τέρασιν ὤφθης, πολλοῖς ἐν θαύμασιν καὶ περὶ βόητος, ὕδατι μόνῳ βαντίζων, καὶ ἰώμενος τοὺς κάμνοντας καὶ τυφλοὺς παρέχων φῶς, ἀφ' ἧς τῶν ἱματίων σου.

Θεοτοκίον.

Ο ἀπεριγράπτους κατήμενος κίλποις, θεοῦ γεννήτορος, ἀπεριγράπτου Πατρός, ὡς ἀπερίγραπτος Λόγος, τῷ σαρκὶ περιγραφεὶς τοῦ ἐκ σοῦ, τοῖς ἀχράντοις κέλποις σου, βρέφος ἀγνή καθέζεται.

Ὡδὴ γ'. Σὲ τὸν ἐπὶ ὑδάτων.

Σὺ νοῦν Χριστοῦ πλουτήσας, ἐζήλωσας τὴν αὐτοῦ εὐπλάγη-χρίαν, ὡς δυνατὸν ἀνθρώπῳ, καὶ σῶσαι πάντας ἐσπούδασας, δι' ἐξομολογήσεως καὶ ἀποχῆς κακῶν, καὶ ἐμπράκτου μετανόας θερμῆς.

Μέλλοντι ἀναδίνειν, εἰς μέγιστον ὕψος ἱερωσύνης, νυκτὸς ἐπιφανέντες, Πέτρος δὲ μέγας ἀπόστολος καὶ Ἰωάννης τόμον σοι, σοφίας σύμβολον, ἐγγχειρίζουσι καὶ κλεῖς οὐρανῶν.

Εχρίσέ σε τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον ὁ Θεὸς ὁ Θεός σου, παρὰ τοὺς σοὺς μετόχους, ἀγαλλιάσεως ἔλαιον, καὶ μῦρον θεοῦ χρίσματος, καὶ ἐξεχύθη σου χάρις δαψιλῆς ἐν χεῖλεσιν.

Λέοντας ἀοράτους, καὶ δράκοντας νοητοὺς τῇ δυνάμει Χριστοῦ καταπατήσας, τὸν αἰσθητὸν θῆρα λέοντα τὸν σαρκόβορον χάριτι σταυροῦ κατέβαλες, καὶ νεκρὸν ἀθρόον ἐδειξας.

Πέλαγος ἐξηρεῦξω, Χρυσόστομε, διδασκὼν γλυκυτάτων, αἰρέσεων ξηραῖνον, τὰ βορβορώδη καὶ ἄπυα, καὶ θολερὰ ὁμβρήματα, καὶ ἀλμυρόδρυτα, τὰς καρδίας τε παιῖνον ἡμῶν.

Εμφυχον ἐγκρατείας, ἀρχέτυπον καὶ στήλην σωφροσύνης, καὶ ἄγαλμα ἀγνείας, καὶ παρθενίας ἀνάθημα, καὶ ἀρετῶν σὺ πάγχρυσος, γνώμων Χρυσόστομε, καὶ παντὸς καλοῦ διδάσκαλος.

Ινα χωρήσῃς ὅλην, τὴν ἑλλαμψιν τῆς ἁγίας τριάδος, ἐστίλβωσας τὸν νοῦν σου οἷα νεότητητον ἔσπερον, καὶ τὴν ψυχὴν ἐχρύσωσας, Πάτερ Χρυσόστομε, ἀρετῶν ἰδίαις πάσαις νοῦ.

Θεοτοκίον.

Σὺ χωρὶς συναφείας, ἀπειρανδρε, τοῦ Χριστοῦ συλλαβοῦσα, τὰ πρώην διεστώτα, Χριστὸν συνάψαντα γέγονας, ἀμίκτων πάντα φύσεων, ἔνωσις ἄρρηκτος, ἀδιάσπαστος συνάφεια.

Ὡδὴ δ'. Τὴν ἐν σταυρῷ σου.

Εξηγητὴν ἱεροκήρυκα, ἐρμηνέα σοφόν, τῶν γραφῶν καθίστά σε, Μαλέτιος ὁ ἐνδοξος, ταύτης τῷ λαῷ, ἐν συνέσει καὶ χάριτι ἀναπτύσσοντα.

Τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ τοῖς νεύμασιν, ὁ ποιμὴν ὁ καλός, ἄξιον παραστάτην, προσάγει σε τῷ βήματι τὸν μετ' οὐ πολὺ, τῶν ποιμένων ποιμένα, μέγαν ἐπόμενον.

Ο ἐν υφίστοσ παριστάμενος, τῷ Θεῷ, νοερῶς καὶ σὺν Ἀγγέλοις ἁγίων, ὕμνον αὐτῷ τρισάγιον, καὶ ἐν ἱερᾷ πρεσβυτέρων καθέδρᾳ, ἤνεσας τοῦτον ἐν γῇ.

Χρυσὸν εὐροίζου καθρώτερος, ὁ σὸς δέδαικται νοῦς, Χρυσόστομε τρισμάκχε, πᾶν ἐμπαθὲς καὶ πρόσυλον νόημα καὶ γάρ, τῆς ἀγνείας χωνεῖα ἐναπετέφρωσεν.

Ράβδῳ πυρίνῃ τῶν παγγρύμων σου, διδασκῶν διασχῶν, τὴν τῆς φιλαργυρίας κυμαινομένην θάλασσαν, ἔθηκας βατήν, τῇ ἐλεημοσύνῃ ἄβατον οὖσαν τὸ πρίν.

Υψίωμα ἄπην ἐπιαιρόμενον, κατὰ τῆς τοῦ Θεοῦ γνώσεως, λογισμούς τε, σὺ καθαίρων πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοήν, τοῦ Χριστοῦ Ἱεράρχα, ἐξηχμαλῶτιζες.

Θεοτοκίον.

Σωματοφόρον τὸν ἀσώματον, ἀσωμάτου φωνῇ γεννήσασα Παρθένε, σωματικῶν ὁρέξεων, ῥύσαι μου τὸν νοῦν, ἀσωμάτων ἀγγέλων ἢ ὑπερέχουσα.

Ὡδὴ ε'. Θεοφανείας σου Χριστέ.

Ο πρὸ γενέσεως εἰδῶς, τὸ χρυσχυγὲς καὶ φαιδρὸν τῆς ψυχῆς σου, καὶ πρὸ τοῦ πλασθῆναι ἐν τῇ μήτρᾳ σε Πάτερ ἅγιε, ὡς προφήτην ἄλλον σκρῶς Ἱερειάν σε, ἄγρυπνον ποιμένα, καὶ φύλακα τῆς αὐτοῦ ποιμένης προβάλλεται.

Υπὸ Θεοῦ προχειρισθείς, τοῦ τὴν ἡμῶν ὑπελθόντος πτωχείαν, τῶν πτωχῶν προστάτης καὶ ὑπέρμαχος, καὶ κοινῇ πενήτων προμήθεια, ἐμβαλὼν ὡς κλεῖδα χρυσήν, γλῶσσαν τὴν πάγχρυσον, τοῖς τῶν φιλαργύρων ταμείοις, καὶ θησαυροῖς ἡνοίξας ταῦτα πτωχοῖς.

Νόμοις Χριστοῦ ἀκολουθῶν, τὸ ἀσθενοῦν συμπαθῶς ἐπεσκέψω· τὸ πεπλανημένον ἐπανήγαγες, τὸ νοσοῦν ἰάσω θεσπέσιαι, καὶ τὸ καταρραγὲν δεινῶς αὐθις κατήρτισας, καὶ ἐπανωρθώσω, ὡς γνήσιος καὶ καλός, σὺ μισθωτὸς ὢν ποιμήν.

Συντόνῳ τάχει καὶ σπουδῇ, πίστις θερμὴ εὐσεβῶν βασιλέων· ἐξ Ἀντιοχείας τῆς Συρίας σε, πρὸς τὴν βασιλίδαν τῶν Πόλεων, μετὰ δόξης ἔτι πολλῆς δορυφορίας τε καὶ τιμῆς, πρεπούσης μετὰκλητον ὡς Θεοῦ ἀγγελον ἔθετο.

Τὸ προαιώνιον σε φῶς, ἐφ' ὕψηλὴν τὴν ἀρχιερωσύνην πάγχρυσον λυχνίαν ἀνεσκεύασε, μέγα φῶς τοῦ κόσμου τυγχάνοντα, ὅπως ἔδωκε διὰ σοῦ φῶς ἐπιγνώσεως, οἱ ἀπεγνωσμένοι, καὶ φέγγος ἐπιστροφῆς, καὶ μετανοίας αὐγήν.

Ο πᾶς τῆς Πόλεως λαός, ὡς εἰς κοινὴν ἑορτὴν συνδραμόντες, καὶ ὡς εἰς πανήγυριν χαρμόσουνον, προκυθέντες ἔξω τοῦ ἁστερος, μετὰ κρότων περιχαρῶς, σοὶ προσυπήνησαν, ἐπιδατηρίων ποιούμενοι ἑορτὴν σοὶ ἐπεισόδιον.

Θεοτοκίον

Μόνη ἐν πάσις γενναεῖς, ὑπερφυῶς καὶ Παρθένος καὶ Μήτηρ, χρηματίζεις Δέσποινα γεννήσασα, θρέφεις προαιώνιον, ἄχρονον, γεννηθείς μου ἐκ τοῦ Πατρὸς ἄνευ Μητρὸς πρὸ παντός, ἐκ σοῦ τῆς Μητρὸς δέ, ὡς εἶδε μετὰ τὸ πᾶν δίχα Πατρὸς κυηθέν.

Ὡδὴ σ'. Συνεσχέθη.

Ανατείλας, οἷα χρυσχυγίζων ἥλιος, καὶ χρυσοφαῆς, ὡς ἐκ παστοῦ νομφίος, ἐν τῷ ὕψει τῷ τῆς Ἐκκλησίας, χρυσαῖς ἀκτίσι, τῆς διδασκαλίας σου, κατεχούσας τὴν πᾶσαν κτίσιν, καὶ διεσκέδασας ἕκαστὸς μυστικόν, τὸν βρῦν χειμῶνα τῶν αἵρέσεων.

Οδοξάζων, βασιλεὺς τῆς δόξης, πάντας δοξάζοντας αὐτὸν, αὐτὸς σε καὶ δοξάζει, ὡς δοξάσαντα αὐτὸν ἐν πᾶσι καὶ πάσης δόξης, ἀποφαίνει ἅξιον ἐνδοξότερόν τε βασιλέων, δείκνυσιν ἔμπροσθεν, τούτων χάριν σοὶ δοὺς δαίμονας, ἐλαύνειν ψιλῷ ῥήματι.

Ινα δείξῃ, ὁ κρυφιογνώστης, τὴν ἐν κρυπτῷ σου ἀρετὴν, ἐν ὁστροακίνῳ σκεύει, οἶκος κέκρυπται θησαυρὸς μέγας, λευκοφαῆς τε μαργαρίτης ἐντιμος, ὡς λευκὴ περιστερά ἐπέστη Πνεῦμα, τὸ ἅγιον, ἄρτι τὴν κεφαλὴν, τῷ ἀρχιερεὶ καθυποσχόντι σοι.

Κατεπλάγη, βασιλεὺς καὶ δῆμος, καὶ ἱερέων ὁ χορὸς, ὁρῶντες ἀριδῆλως τοῦ λαμπροῦ καὶ καθαροῦ σου βίου, τὴν μαρτυρίαν, φερομένην ἄνωθεν, ὁ ἐν οὐρανῷ πιστὸς μάρτυς ἐπιμαρτύρησεν, ὡς τὰ πάντα εἰδῶς τῇ ἀκεραιότητι τῶν τρόπων σου.

Τὰ σὰ χεῖλη, Πνεύματος ἁγίου, γέγονε λύρα μυστικὴ, καὶ μελουργὸς κιθάρα, παναρμόνιον ἄδουσα μέλος μουσικὸν ἄσμα, λιλυγρὸν ἀπήχημα, τῇ εὐρύθμῳ γλυκερᾷ συνθήκῃ, καὶ τῷ χα-

ρίεντι τῆς τῶν φθόγγων πλοκῆς, θέλγουσα ψυχὰς καὶ κληιδύ-
νουσα.

Ρητορεύων, ἔπεισας ἀπείρους, φίλους γενέσθαι τοῦ Θεοῦ, καὶ
ἀρετῆς ἐργάτας, οὐ γὰρ ὅρος γλυκασμοῦ σπλάζον, οὐ θεία
δρόσος, οὐρανόθεν πίπτουσα καὶ παινύουσα ψυχῶν ἀρούρας· διὰ
οἱ λόγοι σου, ὠφθησαν ταῖς λαοῖς, μέλιτος γλυκύτεροι Χρυσό-
στομε.

Θεοτοκίον

Ο ὅρος πῖον, πάγχρυσε λυχνία στάμνε τοῦ μάννα τῆς ζωῆς, κε-
χρυσωμένη πύλη ἀκατάφλεκτη πυρφόρε βάτε, ἔμψυχε θρό-
νε, οὐρανὲ πολύφωτε, περιώνυμε Χριστοῦ καθέδρα, παστὰς χρυ-
σόπλοκε, εὐωδίας πηγὴ σκήνωμα Θεοῦ Δέσποινα σῶσόν με.

Ωδὴ ζ'. Ἀφραστον θαῦμα.

Συχναῖς λιβάσι, καὶ ἐπομβρίαις τῶν λόγων σου, ἀρδομένη οἶα
λιπαρά, καὶ εὐγείος γῆ, δέδεικται πολύφορος ἡ Ἐκκλησία.
Χριστοῦ καρποφοροῦσα, ἀρετῶν διαφόρων παρικαρπία.

Μώλωπες ὄντως, τοῖς εὐσεβέσιν οἱ ἔλεγχοι, καὶ πυρφόρα θέ-
λη κυστικά, ἐπεὶ καὶ πικρὸν τὸ μέλι τοῖς κάμνουσι, καὶ
Θεοῦ λόγοι, κέντρα τοῖς κακοτρόποις, καὶ νοσῶν, ὀφθαλμοῦς
γὰρ φεύγει φέγγος.

Οὐκ ἐπὶ πλεόν, στέγειν τοῦ φθόνου δυνώμενος, τὴν ὠδίναν
ρήγνησιν αὐτήν, καὶ εἰς φανερόν ἐξάγει τὸ γέννημα, ἐκ τῆς
κακίας γεννήτωρ καὶ τοῦ φθόνου, τὸν ποιμένα, μακρὰν θεὸς τοῦ
ποιμνίου.

Νῦξ ἀθυμίας, καὶ κληιδεύας σκοτόμεινα, ἐξ αἰθρίας ἡμερο-
φαιῶς, τὴν νύμφην Χριστοῦ αἰφνης κητεκάλυψεν, ἀποβα-
λοῦσαν, τὸν μέγαν σε φωστήρα, ἐπειρεῖα, τοῦ ἄρχοντος τοῦ
σκότους.

Α ῥπαγες λύκοι, ποιμένων πρόσωπα φέροντες, καὶ προβά-
των, ἔξωθεν δοράν, τὴν ἀλωπεκὴν, ἐνδοθεν δὲ κρύπτοντες,
καὶ τῷ κωδίῳ καλύπτοντες τὸν θῆρα, τὸν καλὸν σε, κατέκριναν
ποιμένα.

Χήρα καθάπερ, βαρυπενθὴς καὶ πολύδακρυς τὸν νυμφίον σε
τὸν ἐαυτῆς, ζητοῦσα πικρῶς, ἔστενε Χρυσόστομε, ἡ Ἐκκλη-
σία, ἥτις διὰ τὴν χηρείαν τὴν ἄωρον ὑπέστη.

Θεοτοκίον.

Ο ὁ μόνος κρίνων, δικαιοσύνην ἐκάθισεν ἐπὶ θρόνον Δέσποινα
καὶ γὰρ, ἐκ σοῦ σαρκωθεὶς θρόνον σε πυρίμορφον, ἔδειξεν
ἑθὲν ἐν κόλποις κάθηται, σοῦ ὡς ἐν θρόνῳ, βρεφοπρεπῶς ἀγίῳ.

Ωδὴ η'. Ἐκοιτηθὶ φρίττων.

Σὲ τὸν ποιμένα τὸν καλόν, τοῦ ἀρχιποιέμενος καὶ ἄμνόν τὸν μι-
μητήν, ὡς ἄρνα, καὶ κριὸν ἐπίσημον, καὶ ὡς ἄμνόν λογι-
κὸν οὐδόλως κραυγάζοντα, οὐ σχόντες παλάμαις παλαμναίαις,
οἱ ποιμένες καὶ λύκοι, πόρρω τῆς σῆς ποιμένης, ἐξώρισαν ἀδί-
κως.

Ο ῥη καὶ νάπαι καὶ βουνά, κοιλάδες θάλασσαί, καὶ πηγαὶ
καὶ ποταμοί, ἀστέρες σελήνη καὶ ἥλιος ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ
γῆ καὶ πᾶσα ἐστύγνασεν, ἡ κτίσις ἐλέγχουσα τὴν τότε πραχθεῖ-
σαν ἀνομίαν, τὴν ἐκ πρεσβυτέρων ἀδίκων ἐξεληθοῦσαν.

Ἰνα θεάσωνται τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, οἱ ἀγνοίας ἐν νυκτὶ
τελοῦντες, καὶ δόξης τὸν ἥλιον μάθωσι μόνον Θεόν, οἱ τῷ αἰ-
σθητῷ, λατρεύοντες ἡλίῳ, ὡς Παῦλος ἀπεστάλης, εἰς ἔθνη μα-
κρὰν ὄντα, ἀχλὺν ἀπιστίας, ὡς ἥλιος σκεδάζων.

Κέρδος προσήγαγες Χριστῷ, καὶ κατὰ πάρεργον ἡς πεπόρευ-
σαι ὁδοῦ, ὡς δοῦλος εὐγνώμων Χρυσόστομε, καὶ ἀγαθὸς
καὶ πιστός, ἔθνων ὀλοκλήρων σωτηρίαν μέλιτι τῶν σῶν λόγων,
τὴν πικρὰν ἀπιστίαν, ὡς διεφθορότα χυμὸν ἐξεμεσάντων.

Εὖρεν ὡς ἄλλον σε Χριστόν, ἄλλος παράλυτος, τοῦ Χριστοῦ
τὸν μαθητήν, ἐντεῦθεν, εὖρε καὶ τὴν ἱακίαν, παρεπομένην εὐ-
θὺς, ὡς μόνον γὰρ ἔφησε πιστεύσας ἀνέστη παραχρῆμα, καὶ τὴν
κλίνην βαστάσας ἐβάδισε, χαίρων καὶ Χριστὸν μαγαλύνων.

Τέλος τῶν πόνων εὐκλεὲς εὐαγγελίζονται, εὐχομένῳ σοι νυ-
κτός, ὁ μέγας Πέτρος Ἰωάννης τε, ἡ θεολόγος Βροντή, καὶ
τὴν μετὰ Χριστοῦ βασιλείαν, καὶ τὴν τῶν ἀπορρήτων, ἀγαθῶν
μετουσίαν, τὴν ἐκδεχομένην σε μάκαρ μετὰ τέλους.

Η ὅδη ἡ αὐριον σαφῶς, ἡμᾶς ἐνώσει τε καὶ συνάψει ἐν Χρι-
στῷ, ὁ μάρτυς Βασιλίσκος ἔφη σοὶ κατ' ὀφθαλμοῦς παρα-
στάς, καὶ τῷ νεωκόρῳ παρηγγύα καθ' ὅσον ἐπισκήπτων, ἐταίμα-
σόν δὴ τόπον, ὡς τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννην ἀναπαύσει.

Θεοτοκίον

Σὲ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, ἡ ἀπαράλλακτος τοῦ Πατρὸς ὄντως εἰ-
κὼν, ἡ ζωσὶν σφραγὶς καὶ ἀκίνητος, ὁ ἀκριβὴς χαρακτηρ-
ὢς ἔμψυχον θάλαμον οἰκῆσας, ἐκ σοῦ θεογεννήτορ, σαρκοφό-
ρος προήλθε, καὶ συνανεστράφη ἀνθρώποις φιλανθρώπως.

Ὡδὴ θ'. Μὴ ἐποδύρου μου Μήτηρ

Ιεραρχῶν ὁμηγύρεις, προφητῶν πανηγύρεις, Πατριαρχῶν καὶ
Ἀποστόλων δῆμοι καὶ χοροί, ἀθλητῶν ἀγέλαι, μαρτύρων φά-
λαγγες, ἀσκητῶν καὶ δούων συστήματα, τὴν σὴν, ἀνιούσαν προ-
έπεμπον Ἱεράρχα ψυχῇν.

Ωραϊσμένη ὡς νύμφη, καὶ περιβεβλημένη, πεποικιλμένη ἀρε-
τῶν, χρυσοῖς ἐν κροσσωτοῖς, ὡς φαιδρὴν παστάδα, τὸ θεῖον
σκῆνος, ἡ ψυχὴ σου λιποῦσα, πρὸς τὰς φωταειδεῖς, οὐρανίους πα-
στάδας, μάκαρ ἀνέδραμεν.

Αγγελος θεῖος κατ' ὄναρ, ἐπιστάς τῷ σὺ φίλῳ, ἀδελφεῖ τὸν
Ἰωάννην ἔφη τὸν χρυσοῦν, τὸν τῆς μετανοίας ὄν ζητεῖς γί-
νωσκε, μετὰ τῶν πυριμόρφων Σεραφεῖμ παρεστῶτα τῷ θρόνῳ
τοῦ Βασιλέως.

Νεανικὸν δεικνὺς πόθον, καὶ διάπυρον φίλτρον, καὶ φιλοπάτο-
ρος υἱοῦ, ἀγάπην καὶ στοργήν, ἐκ τῆς ἐξορίας ἀνακομίζεις
σου, τὸ πολυάθλον σῶμα ὁ μέγας βασιλεὺς, ὃν τῷ θεῷ ὁσιπύ-
σματι ἀνεγέννησας.

Νῦν ἀριδῆλως δηλοῦται, ἐκ Θεοῦ ἡ αἰτία, τῆς ἐξορίας σου
σοφὲ πελάγιος καὶ γάρ, φερομένη καλῶς, ἡ ναὺς ἡ φέ-
ρουσα, σοῦ τὸ τίμιον σῶμα, προσώκειλεν αἰφνης, τῆς ὑγρᾶς ἐκ-
δραμοῦσα ἐν τῷ τῆς χήρας ἀγρῷ.

Η τυραννὶς τοῦ θανάτου, ἐξησθένησεν ὄντως, ζωσὶν καὶ γάρ ἐν
τῷ Θεῷ δικαίων αἱ ψυχαί, τοῦ δὲ λόγου πίστις σὺ εἰ Χρυ-
σόστομε, καὶ νεκρὸς γὰρ καθίσας, τῷ θρόνῳ σου τρανῶς, τῷ λαῷ
τὴν εἰρήνην προσεπεφώνησας.

Θεοτοκίον.

Σὲ προετίπων σε θάτος, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει, σπαργανουμένη τῷ
πυρί, καὶ θάλλουσα φρικτῶς, τὸ γὰρ πῦρ τεκοῦσα τὸ τῆς
θεότητος, οὐδαμῶς κατεφλέχθης ἀκήρατε ἀγνή, διὸ ῥῥοαί με Δέ-
σποινα τοῦ ἀσθέστου πυρός.

ΗΧΟΣ ΒΑΡΥΣ

Ἐτερος Κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Τὸ χρυσοφαὲς πατέρων μέλπω κῦδος, μοναχὸς Ἰωάννης».

Ὡδὴ α'. Ἦχος βαρὺς. Νεύσει σου πρὸς γεώδη.

Τάγμασιν ἀσωμάτων, ὁμοταγῆς χρηματίζων, ὡς βίον ἀσώμα-
τον, βιώσας μετὰ σώματος, καὶ τῷ σαρκωθέντι λόγῳ παρε-
στῶς, παράσχου μοι λόγον ὑμῆσαι σε.

Ολος πεπυρσευμένος, τοῦ Παρακλήτου τῇ αἵγλῃ, καὶ κατα-
στραπτόμενος ἀύλοις φρυκτωρίαις αὐτοῦ, ὥφθης φανότατος
λύχνος φαίνων, καὶ σκεδάζων παθῶν τὴν σκοτόμαιναν.

Χρύσειον ἀνδριάντα ἐξ ἀρετῶν συμπαγέοντα, καὶ χάριεν ἄγαλμα
ὁ χεῖρες Θεοῦ ἔξεσαν, ἔγνωμέν σε Χρυσολόγε ἀνεστηλωμέ-
νον τῷ κόσμῳ πρὸς μίμησιν.

Ρῆσις δεσπότης πόλιν, ἐπάνω Ὄρους κειμένη, κρυβῆναι μὴ
δύνασθαι· διὸ λαθεῖν οὐκ ἔσχυσας, πόλις Θεοῦ χρηματίζων,
καὶ ἐπ' ἀρετῶν ἀκρωρείας ἱστάμενος.

Θεοτοκίον

Υψώσις τὴν πεσοῦσαν, φύσιν ἡμῶν θεομήτορ, φθορᾶς καὶ
θνητότητος, εἰς τὸ ζωφῶδες δάραθρον, καὶ κατεκάλλυνας
ταύτην, τὸν ἐκ τῆς νεκρότητος χοῦν ἐκτινάξασα.

Ὡδὴ γ'. Ὁ κατ' ἀρχὰς τοὺς οὐρανοὺς.

Σιὼν καὶ Ἱερουσαλὴμ υἱὸς πρωτότοκος μάκαρ, χρηματίζων,
τοῖς ἐν οὐρανοῖς, καὶ ζώντων ἐν χώρᾳ αὐλιζόμενος, καὶ πα-
ριστάμενος Χριστῷ τοὺς σὲ τιμῶντας, δυσώπει τῶν ἡτοιμασμένων
σοι τυχεῖν ἀγαθῶν.

Οὐκέτι βλέπεις ἐν σκιαῖς, οὐδ' ἐν συμβόλοις καὶ τύποις, ὃν ἐ-
φίλεις πάγχρυσε Χριστόν, Χριστὸν καὶ ὁρῶν καὶ φαντα-
ζόμενος, Χριστὸν καὶ πλέων καὶ λαλῶν, Χριστὸν καὶ βρῶσιν καὶ
πόσιν, ἔχων ἀλλὰ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον.

Φαιδρὸν ἀνέτειλέ σοι φῶς, καὶ διαρκὲς εὐφροσύνη, ὡς δικαίῳ
Πάτερ ἱερέ, παντὸς ὕλικου παραπετάσματος, νῦν ἐπαρθέν-
τος γὰρ τρανῶς, τὴν τρισολβίαν ἀκτῖνα ἀμέσως εἰσδέχησαι
προσβάλλουσαν.

Ανακαθάρας σου τὸν νοῦν, δι' ἀρετῶν ἐμμελείας, καὶ πλα-
τύνας μάκαρ τῆς ψυχῆς, διὰ θεωρίας τὴν κατάστασιν, ὅλην

ἐδέξω τὴν αὐγὴν, τῆς μακαρίας τριάδος, καὶ μαρμαρυγὰς δογμάτων ἡστραψας.

Θεοτοκίον

Εἰ θεωρήθησαν ἐν σοί, θεογεννήτρια Κόρη, αἱ πόρεται ὄντως τοῦ Θεοῦ, ἐκ σου τοῖς θρονοῖς συναναστράφη γὰρ καὶ προσωμίλησεν ἡμῖν καὶ προσηνώς καὶ ἡμέρως διὰ συγγενούς σαρκὸς ὁ ἄσαρκος.

ᾠδὴ δ'. Ὁ πατρικοὺς κόλπους.

Σὺ ὡς χρυσός, πάγχρυσε ποιμὴν, δοκιμασθεὶς καὶ πυρωθεὶς πυρὶ πειρασμῶν καὶ καμίνῳ περιστάσεων, ὧφθης δοκιμώτερος, καὶ χρυσοῦ παντὸς εὐροϊζότερος.

Πλουτοποιῶν Πάτερ θησαυρὸν, ἡγείσθαι πάντας τὴν πενίαν ἔπεισας· τῇ γὰρ πύλῃ τῇ στενῇ τῆς ζωῆς, χωρητὴν ὡς ἄσκειον, ταύτην καὶ ἀπέριττον ἔδειξας.

Αναπλησθεὶς ὕλης νοσηρᾶς, καὶ σεσηπότος καὶ διεφθορότος χυμοῦ, ἡδονῶν ἐκ βλαβερῶν ἀσθενῶν, καθάρας φαρμάκοις με, μετανοίας μάκαρ ὀρίωσον.

Τὸ ἀσθενὲς καὶ ἐπιρρεπές, πρὸς τὰς ὁρέξεις τῆς σαρκὸς, καὶ ἐπικλινές, τῆς ψυχῆς μου μεταποίησον, σθενώσας Χρυσόστομε, κατὰ τῶν παθῶν τὴν καρδίαν μου.

Θεοτοκίον

Εὐροίμῃ σε ὑπερασπιστὴν, ἐν πειρασμοῖς συμφοραῖς καὶ θλίψεσιν, ἐν ὁδύναϊς παραμύθιον, ἐν λύπαις παράκλησιν, καὶ παραψυχὴν ὑπεράμωμε.

ᾠδὴ ε'. Κύριε ὁ Θεός μου.

Ρώμη βιαιοτάτῃ, τῶν παθῶν οἱ χεῖμαρροι συρραγέντες, ἄφνω μοι προσέρρηξαν, καὶ ῥίψαντες ἔστυραν εἰς βυθὸν βαθὺν ἀμαρτίας ἐξ οὗ με ἀνέλκυσον ἅγιε.

Ωσπερ ἐξ ἀρωμάτων, εὐωδῶν εὐδσμῶν καὶ μυριπνόων, δοκῶν συντεθεῖσθαί σου, ὁ λόγος Χρυσόστομε, οἷα πολυτίμητον μύρον, κατευωδιάζει μυρίζων ἡμᾶς.

Νέκταρος ἡδυτέρα, καὶ κηρίου μέλιτος γλυκυτέρα, στόμα σου, καὶ λάρυγγος τῶν ψυχῶν γλυκάζουσα, ἢ τῶν διδασκῶν σου συνθήκη, ὡς μελισταγῆς προχοῇ καὶ ῥοή.

Μέγας ἐν Ἱεράρχαις, ὑψηλὸς ὠράθης ἐν διδασκάλοις, ἐν ἁστράσιν ἥλιος, ὀφθαλμὸς ἐν σώματι, ἐρυθρὸν ἐν ἀνθεσι ῥόδον καὶ ἐν ὥραις ἔκρ Χρυσόστομε.

Θεοτοκίον

Ελυσας τὴν κατάραν, εὐλογίαν Δέσποινα συλλαβοῦσα, τὴν λύπην ἡφάνισας, χαρὰν γὰρ ἐγέννησας, διό μοι χαρμόσυνον λύπην καὶ χαροποιὸν πένθος δώρησαι.

ᾠδὴ ε'. Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Λυμεῶνος λύκου, λάρυγγα τὸν ἀπληστον πλήξας ὡς βέλῃσιν ἔτρωσας· τοῖς σοῖς λόγοις, καὶ τὴν τοῦ θώρακος σύμπηξιν ἤνοιξας, τοὺς καταποθέντας ὑπ' αὐτοῦ ἀνέλκων, καὶ ζωῆς μετόχους θείας ἐργαζόμενος.

Ποταμὸς ἐλέους, νάματα χρυσόφειθρα ῥέων, πηγὴ χαριτόδωτος, συμπαθείας, τὴν οἰκουμένην ἀρδεύουσα δέδειξαι, χειμάρρους τρυφῆς γῆν ἐπικλύζων, ἐλεημοσύνης πλημμυρῶν τὰ ρεύματα.

Ως καινῇ γραφίδι, τῇ μουσικωτάτῃ σου γλώσσει, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κεχρημένον νόμους ἡμῖν θεῖους καινογράφησε, καὶ γὰρ δευγράφου γραμματέως, γέγονεν ἡ γλώσσά σου κάλαμος Χρυσόστομε.

Κταιγίς κακίαι θύελλαι καὶ γνέφος καὶ ζάλη, χειμῶν τε καὶ κλύδων καὶ τρικυμίας, ἀλλεπαλλήλων πνευμάτων ἀντίπνοιαὶ τὸν πολυπαθὴ χειμάζουσί με, ἀλλ' εἰς μετανοίας με λιμένα ἴθυον.

Υ.....
(τὸ θεοτοκίον ἐλλείπει)

ᾠδὴ ζ'. Κάμινον παῖδας.

Δόξης ἐνθέου, σὲ στέφανον ἔχει ἡ Ἐκκλησία Χρυσόστομε, ὡς εὐδοκίας γὰρ ὅπλῳ τοῖς λόγοις σου, σαφῶς ἐστεφάνωται, καὶ κοσμεῖται αὐτοῖς ὡσπερ ὀρμίσκοις χρυσοῖς.

Ολὴν μου τρέφον, τὴν ἔφειν μάκαρ, πρὸς τὰ ἐστώτα καὶ μόνημα, τὰ γὰρ ἐπὶ κήρα τὰῦτα καὶ πρόσκαιρα, ὡς ἄνθος μαράνεται καὶ ὡς ὕδωρ ῥυὲν ἐξαφανίζεται.

Σθέσον παθῶν μου τὴν ἄσβεστον φλόγα, καὶ τὴν παφλάζουσαν κάμινον, ἀναπτεμένην πλείονως ἐκάστοτε, πονηρίας πνεύμασι, μετανοίας βάνισιν ἀναψύχων με.

Μένουσαν δέξαν, ἀττίον κλέος, διηνεκῇ ἀγαλλίασιν, σοὶ καὶ τρυφῇν ὁ Χριστὸς ἐδωρήσατα, δι' οὗ τὴν ἐπίκληρον ἐδεδούλω, τρυφῇν καὶ τὴν ἀπόλαυσιν.

Θεοτοκίον

Οῖρους παρῆλθες, τῆς φύσεως Κόρη ὡς ὑπὲρ φύσιν γεννήσασαν, τὸν κεραμέα καὶ πλάστην τῆς κτίσεως, ὡς φύσει γοῦν εὖσπλαγνος, ὑπὲρ φύσιν με πταίσαντα ἐλέησον.

ᾠδὴ η'. Ἀφλεκτος πυρί.

Νῦν ἀναφανδόν, καὶ ἀνακεκαλυμένῳ προσώπῳ Παῦλος ὡς φησί, κατοπτριζόμενος τὴν δόξαν Χριστοῦ, καὶ τούτου ταῖς καλλοναῖς καταστραπτόμενος φαιδρῶς, καὶ ἐλλαμπόμενος, καὶ κατὰ χάριν, θεούμενος θείων, μνήσθητι ἡμῶν, ὅπως τύχωμεν ἐλέους.

Αῤατι γλυκεῖ, τῶν νοστήμων διδαχῶν σου, πλεονεξίας ἔστησας, τὴν ἀλμυρὰν σηπεδονώδη νομήν, ὡς γάγγραιναν ψυχικὴν, καὶ ἀνεξήρανας σοφέ, φυλαργυρίας τὸν ροῦν τοὺς τραυματίας, αὐτῶν δὲ ἰάσω Χρυσολόγε, μαλακοῖς φαρμάκοις τῆς ἐλεημοσύνης.

Χήραις ἐπαρκῶν, ὀρφανῶν ὑπερασπίζων, πάντα πτωχὸν ῥυόμενος, ἀπὸ χειρῶν στερεοτέρων αὐτοῦ, ἐλέγχων ζήλῳ Θεοῦ, παρανομῶντας βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ λαούς, τρέφων πεινῶντας, ποτίζων διψῶντας, καὶ σκεπάζων γυμνοὺς καὶ ριγῶντας, κοινὸς πατὴρ ἐδείχθης.

Οῦλον σου τὸν νοῦν, τεχνικὸς ὡς θυθοδρόμος, εἰς τὸν τοῦ Θεοῦ πνεύματος, θυθὸν θυθίσας τὸν βαθύτατον, τὰ ἔργα τὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὰ αὐτοῦ ἐν τῷ θυθῷ, εἶδες θαυμάσια καὶ ἀνιμῆσθαι σοφίας μαργαρίτην, δι' οὗ χρυσολόγε ἐπλούτιστὸν κόσμον.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀληθῶς, οὐρανοῦ καὶ γῆς μεσίτιν, οἱ οὐρανοὶ καὶ ἄγγελοι, θάλασσα γῆ, καὶ πάντες ἄνθρωποι, χορεύειν μίαν κοινήν, καὶ συμφωνίαν μυστικὴν μυστικῶς πλέξαντες, ζέοντι πόθῳ καὶ πίστει θερμῇ καὶ διαπύρῳ ἀνυμνολογοῦσι πανύμνητε Μαρία.

ᾠδὴ θ'. Μὴ τῆς φθορᾶς.

Ιερουργὸν ἱερόν σε καὶ ἱεράρχην σεπτόν, ἱερολόγον ὥραϊον, καὶ θεολόγον σοφόν, πάντες γινώσκομεν, πάγχρυσε χρυσολό-

γε, ὡς ἱερολογοῦντα τὸ ἱερόν τοῦ λόγου, εὐαγγέλιον θεοῖς λόγοις σου.

Ως ἐξ ἀδάμαντος πύργος στερρὸς ἀκράδαντος τῶν πειρασμῶν ἀντιπνοαῖς ὠφθης ἀτίνακτος, τὰ σοὶ προσρήσονται κύματα τῆς κακίας, παράλιος ὡς πέτρα πρὸς ὕψος τεταμένη, εἰς ἀφρώδεις λύων πομφόλυγας.

Αῤαρτιῶν με συνέχει, χειμῶν βαρύτατος, καὶ ἡδονῶν ὑπὸ κρύους ῥιγῶ καὶ πήγνυμαι, λάμψον μοι δέομαι ἀγνείας θείας ἔαρ, καὶ λύσον τῶν παθῶν μου, τὴν κρυσταλώδη πῆξιν, μετανοίας θερμῆς ἐμπύροις βολαῖς.

Νυκτὶ καὶ μέλανι γνώφῳ, νυκτομαχῶ τῶν παθῶν, ὡς ἐν ἐρήμῳ ἀνύδρῳ περιπλανώμενος, ὁδὸν εὐθείαν γὰρ οὐχ εὖρον πορευθῆναι, εἰς κατοικητηρίου ἐπουρανοῦ πόλιν, ἀλλ' ὁδήγησόν με πρὸς ταύτην ἅγιε.

Νεκροποιῶ ἀμαρτίας τὸν σάκκον ῥήξας μου, ζωοποιῶ μετανοίας στολὴν με ἔνδυσον, ὡς ἀπὸ στήμονος βύσσου πορφυροχρόου, καὶ κρόκκης χρυσοκλώστου, λαμπρῶς ἐξυφασμένην, ἔργον θεῖον ἐκ παραλλήλου πλοκῆς.

Ηπαγκαλῆς καὶ ὥραία, καὶ λιγυρὰ ἀηδὼν, ἡ μουσικὴ καὶ κοσμία καὶ μελιχρὰ χελιδὼν, ὁ διαβόητος αὐλὸς τῆς μετανοίας, ὁ τῶν ἀμαρτανόντων ἐγγυητὴς καὶ ρύστης, γένοιτό μοι ἐγγυητὴς πρὸς Θεόν.

Θεοτοκίον

Σοῦ ὡς χρυσῆς μυροθήκης, μύρον ἀκένωτον ἐν ἀκενώτῳ κενώσει κενωθέν Δέσποινα, κατευωδίασε τοῦ κόσμου τὸ θυνώδες, οὗ τῆς ὁσμῆς αἰσθῆσθαι, καὶ οὐ δραμεῖν ὀπίσω τὸν δυσαισθητόν με ἀξιώσον.

ΗΧΟΣ ΠΛ. Δ'

Ἐτερος κανών, οὗ ἡ ἀκροστιχίς

«Τῷ χρυσογλώσσῳ πατρὶ καὶ Χρυσοστόμῳ, ὕμνος κροτεῖται μακρὸς ἐξ Ἰωάννου»

ᾠδὴ α'. Ἦχος: πλ. δ'. Ἀρματηλάτην Φαραώ.

Τὸ χαριτόπουνος τῆς σοφίας ὄργανον, καὶ μουσικώτατον, ἡ μελιγρὰ γλῶσσα, καὶ πνευματοκίνητος, τὸ στόμα τὸ χρυσόμορφον, ἡ δροντόφωνος σάλπιγξ, ἡ διηχοῦσα τὰ πέρατα, ἐμπνευσὸν μοι λόγον ὑμνοῦντί σε.

Ως χρυσαυγίζων σελασφόρος ἥλιος, προσεποχούμενος, τῶν ἀρετῶν θείῃ χρυσαντύγῃ ἄρματι, τὸ λογικὸν στερέωμα, νοητῶς διηπεύεις μαρμαρυγαῖς τῶν δογμάτων σου, ἅπαντας φωτίζων Χρυσόστομε.

Χριστομιμήτῳ συμπαθεῖα χρώμενος, μετανοοῦσι θερμῶς, ἀμαρτωλοῖς πᾶσιν, υπογράφεις ἄφεσιν, γνησίως ἐγγυώμενος τὴν συγχώρησιν, τοῦτοις καὶ διαγράφων τοῖς λόγοις σου τὴν τῆς μετανοίας ἀξίωμα.

Ρεῖθρον γλυκὺ καὶ διειδὲς καὶ πότιμον, βλύζει ἡ γλῶσσά σου, μελισταγὲς νάμα, πόμα χαριτόδρυτον, πᾶσι κινῶν τὸ στόμα σου, τὰ δὲ χεῖλη σου στάζει γλεῦκος ἡδὺ κατανύξεως, μυστικόν τε νέκταρ Χρυσόστομε.

Υῆλος βεούσης καὶ φθαρτῆς ἡλόγησας εὐλόγως πάνσοφε, τὰ γεηρὰ πάντα, ἀποτιναζόμενος, ὡς κόνιν εὐαπόθετον, τοῦ Χριστοῦ δὲ τῷ πόθῳ ἀναπτερούμενος, ἐσχηκας, ἐν τοῖς οὐρανοῖς τὸ πολίτευμα.

Σὺ τὴν καρδίαν νοερὸν δειμάμενος θυσιαστήριον, καὶ τὴν ψυχὴν τήξας, ὡς ἁγίαν τράπεζαν τὸν νοῦν ἀρχιερεὰ δὲ κατὰ στήθας τῷ λόγῳ ἱερεύσας τὴν προαίρεσιν, ὀλοκαυτωθεῖσιν πυρὶ πειρασμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρὸς καθήμενος, μονογενὴς ὡς Υἱός, καὶ νοεροῖς θρόνοις, ἐπαναπαυόμενος, ἐν τοῖς ἀχράντοις κόλποις σου, δρέφος κάθηται Κόρη, θρόνον γὰρ ἅγιον ἐμψυχον, σὲ ἐπὶ τῆς γῆς κατεσκευάσεν.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀφύπνο.

Γαληνότερον ὄρμον, σὲ καὶ χρυσῇ γέφυρᾳ, ἔθετο Θεὸς τοῖς ἐν ζάλῃ, χειμαζομένοις παθῶν, τοῦτους ἰθύνοντα, πρὸς μετανοίας λιμένα, καὶ διαπορθμεύοντα πρὸς ἀπαλείψας τῇ γῇ.

Λιγυρὰν χελιδόνα, τοῦ νοητοῦ ἔκτρος, ἀηδὸνα φωνοῦσαν ἐν ἄλσει, τοῦ βίου ἐγνωμεν, Πάτερ Χρυσόστομε, πρὸς μετανοίας τὴν θάλασσαν, συγκαλοῦσαν ἅπαντας ῥιγῶντας πᾶθαι.

Ως πηγὴ ζωηφόρος, ὡς ποταμὸς ἐμψυχος, ὡς ὑπερχειλὴς καὶ πλημμυρῶν χειμάρρους χάριτος, ῥεῖθροις τῶν λόγων σου, ψυχῶν ἀρούρας πιάνεις, κυκλικῶς τὴν σύμπασαν περιερχόμενος.

Σοὺ τὰ χρύσεια ἔπη, καὶ ἱερὰ λόγια, οἷα περ κηρίον καὶ μέλι καταγλυκαίνουσι, ψυχῶν τὸν λάρυγγα ἡ δὲ τοῦ στόματος χάρις ὡς πυρὸς ἐκλάμπουσα, τὸν νοῦν ἡμῶν φρυκτωρεῖ.

Σοὶ τὸ ζῆν κατὰ Παῦλον ἦν ὁ Χριστὸς ἅγιε, τὸ ὑπὲρ ἐκείνου θανεῖν δὲ κέρδος διψώμενον, ὃν καὶ μιμούμενος, ὑπὲρ τοῦ κόσμου τυθέντα τὴν ψυχὴν σου ἔθηκας ὑπὲρ τῆς ποίμνης σου.

Ωσεὶ βέλη κακίας τῶν δυσμενῶν βάλλονται, οὕτω τῆς τιμίας σου γλώττης Πάτερ οἱ ἑλεγχοί, ὠρθησαν βάλλοντες, τῶν φιλαργυρῶν τὰ στέρνα, οἱ σε καὶ ὡς δύσχερῆτον φθόνῳ ἐξώρισαν.

Πῦρ σε θείας ἀγάπης τοῦ νοητοῦ ἀνθρακός, ὅλον ἀναφλέξεν, πυρφόρον ἐδείξεν ἀνθρακᾷ, ὅθεν ἐχώνευσας, φιλαργυρίαν σοῖς λόγοις, καὶ τὴν ὕλην ἐφλέξας τὴν τῶν αἱρέσεων.

Θεοτοκίον

Απορίᾳ καὶ γνῶρος, καὶ λογισμῶν σύγχυσις, τοὺς τὸν ἀνερμήνευτον τόκον σου ἐρμηνεύοντας, καλύπτει Δέσποινα, ὃν Μωϋσῆς γὰρ προεῖδε, γνῶφῃ καλυπτόμενος τοῦτον ἐγέννησας.

ᾠδὴ δ'. Σύ μου ἰσχὺς Κύριε.

Τῶν διδασκῶν, καὶ πατρικῶν παραινέσεων, σοὺ τῇ βίᾳ ὄρη διεθρύδη σκληρὰ, βουνοὶ αἰώνιοι σιδηροί, τῆς φιλαργυρίας ἐτάκησαν καὶ ὑπέρρευσαν, ὑψώθη δὲ τὸ κέρας τῆς ἐλεημοσύνης, καὶ εἰς ὄρος ἐγένετο μέγιστον.

Ρήξας δεσμούς, καὶ σχοινισμοὺς ἀπογνώσεως, ὡς μαχαίρᾳ τῇ παγχρύσῃ γλώσσῃ σου, σχοινίον ἐντριπτον ἀρραγές, ἐ-

πλεξας ἀγάπην ἐλπίδα πίστιν, συνδέων Θεῷ, πάντας μετανοούν-
τας, εἰς καὶ κληρονομίας, ὃ παράδεισος δέδοται σχολίσμα.

Ισὸν Πατρί, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁρθόδοξως δογματίζων
ἅγιε, τοὺς βορβορώδεις καὶ θολεροὺς, νόας τῶν βλασφημίων,
ἀνατροπὴν θολερὰν τοὺς πολλοὺς, καὶ ἄλμην ἀσεβείας, τοὺς πο-
τίζοντας ὄμβρον, τῶν ποτίμων σου λόγων κατέκλυσας.

Καινοφανές, καὶ καθαρὸν καὶ νεόσμικτον, χρυσαυγίζον ἀπο-
σίλβον ἔσοπτρον, τῇ δικυγείᾳ τῶν ἀρετῶν, δείξας τὴν ψυ-
χήν σου, τὴν αἴγλην ὅλην ἐχώρησας, τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ,
χρυσεπώνυμε Πάτερ, καὶ ὡς φῶς ἐν τῇ κόσμῳ ἐξέλαμψας.

Αμαρτωλῶν, ἐγγυητὴς ὤφθης ὅσιε, μετανοίας κήρυξ διαπρύ-
σιος, πλεονεξίας ἐκριζωτῆς, ἐλεημοσύνης, ὑψηλῆς καὶ δι-
δάσκαλος, τῆς δὲ φιλαργυρίας ὡς εἰδωλολατρίας, κόπτων πέτραι
πρὸς τῶν πέλκευς.

Ιλιγγίων, καὶ δειλιῶ τὴν ἐγχείρησιν, καὶ προβῆναι προσωτέρω
πέφρικα, ὁρῶν τὸ μέγα καὶ ἀφανές, σοῦ τῶν ἐγκωμίων, περι-
κυκλωσάν με πέλαγος, ἀλλ' ὅμως δὲ καλέσας, κυθερνῇ τὴν τοῦ
λόγου, τοῦ πλοῦς καὶ εἰς ἔτι ἀνθέξομαι.

Χρυσολαμπίς, περιστρεφὰ ἐχρημάτισας, Ἰωάννη πάγχρυσε
Χρυσόστομε, ἥς τὰ μετάφρενα ἀρετῶν, τῇ χλωρῷ χρυσίῳ,
κεχρύσσονται αἱ δὲ πτέρυγες, περιηργυρωμέναι, καθαρότητι θείου,
καὶ χιόνος λευκότεραι ὤφθησαν.

Ρύπον ἐμῶν, χειλέων ἀποκαθάρασα, καὶ τὴν ὕλην, τῶν πα-
θῶν μου φλέξασα, αὐλοῦ ἀνθρακὸς νοητοῦ, πάγχρυσε πυ-
ράγγρα, φρικτὴ λαβὴς καὶ πυρίμορφε, ἀξιώσόν με μέλπειν, καθαρᾷ
σε καρδίᾳ, καὶ αὐλῶς ὁρᾶν ἐν αὐλῷ νοῦ.

Ῥδὴ ε'. Ἰνα τί με ἀπώσω.

Υπ' ἀγγέλων αὐλῶν, τὸν ἀγγελικόν τε καὶ αὐλὸν βίον σου,
ἀγγελιοπρεπέσι καὶ αὐλοῖς ὡδαῖς ἔδει σέβασθαι· ὡς ἡλαττω-
μένου πρῶτην, βραχὺ τι παρ' ἀγγέλοις, ἰσαγγέλου δὲ νῦν χρηματί-
ζοντες.

Στερεᾶς οἷα πέτρας, τῆς ἀρραγεστατῆς τοῦ Χριστοῦ δυνάμεως,
τάς ἐλπίδας μάκαρ, ὡς ἀγκύρας χρυσᾶς ἐξαψάμενος, ταῖς
πυκναῖς σπιλάσι, τῶν πειρασμῶν καὶ καταιγίσιν, ἱεράρχα ἀκλό-
νητος ἔμεινας.

Ο χρυσοῦς ἐωσφόρος, ὃ χρυσοφαῆς καὶ χρυσαυγίζων ἥλιος,
ὃ παντὸς χρυσοῦ, λαμπροτέραν καρδίαν κτησάμενος, καὶ
καθαρωτέραν τῶν τοῦ ἡλίου λαμπηδόνων, τὴν ζοφώδη καρδίαν
μου φώτισον.

Σοῦ τῷ στόματι θεῖα, χάρις χαριτώνυμε, προσεφίζανουσα καὶ τοῖς
χειλέσιν σου, γλυκυτάτῃ πειθῷ καὶ σειρήνειον, ὑποκαθημένη,
πρὸς ἐκυτὴν ἅπαντας εἰλκεν, οἷα λίθος μαγνίτις τὸν σίδηρον.

Τὴν ταπεινῶσιν μάκαρ, ὦφθης ὡς ἱμάτιον, περιβαλλόμενος,
ταπεινοφροσύνης, ἔμπνουν ἐμψυχον ὠραῖον ἀγαλμα, ἀνε-
στηλωμένος, ὡς ἀνδριάς χρυσοῦς ἐν μέσῳ, καὶ εἰς μίμησιν πᾶσι
προκείμενος.

Ομβροτόκον νεφέλην, ὃ ζωαρχικώτατος ὄμβρος τε ἔδειξε, με-
τανοίας ὄμβρους, ἐπομβρίζουσιν πᾶσι Χρυσόστομε, ὑετίζου-
σάν τε, τοῖς ἐκτακτεῖσιν ἀπογνώσει, σωτηρίου ἐλπίδος σταγόνας
χρυσᾶς.

Μυστικῆς πανδαισίας, καὶ πνευματικῆς εὐωχίας τραπέζης
φρικτῆς, δεσποτικοῦ δείπνου, σὲ κοσμήτορα ἔγνωμεν ἅγιε,
τροφῆς οὐρανοῦ ζωοποιῶν διανομέα, καὶ τῆς θείας σαρκὸς ἐστιά-
τορα.

Θεοτοκίον.

Ως ἀπόλιντο πάντες, οἱ μὴ Θεοτόκον σε φρονούντες Δέσποι-
να, ἀλλ' ἐθελοσύτως, ἀθετοῦντες τὴν θεῖαν σου γέννησιν,
καὶ ὑπὸ τὴν χειρὰ, τὴν κραταιὰν τὴν τοῦ Υἱοῦ σου, ἐκυτοῦς τα-
πεινώσαι μὴ θέλοντες.

Ῥδὴ ς'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Υπέρτερος τῆς τῶν λόγων ἰσχύος, ὃ περίδοξός σου βίος καὶ
λόγος, νόμῳ γὰρ σοί, καὶ ὃ βίος τῷ λόγῳ, πρὸς δὲ τῷ λόγῳ
ὃ βίος κατάλληλος, ἐργῶδες διὸ προσενεγκεῖν, ὕμνοις βίῳ τοι-
ούτῳ προσήκοντας.

Μισήσαντες ἀληθῶς ἐμίσησαν, οἱ ἐλέγχοντας μισοῦντες ἐν
πύλαις, τοὺς πατρικοὺς τῆς σῆς γλώττης ἐλέγχους, ὅσιον
λόγον καὶ γὰρ ἐβδελύξαντο, καὶ γλώσση δολίᾳ κατὰ σοῦ, πονηρὰ
καὶ κενὰ ἐμελέτησαν.

Νυγεῖσά σου ἡ ψυχὴ θεῖα θέλει, τῆς γλυκειᾶς τοῦ Σωτῆρος
ἀγάπης, καὶ τὸ αὐτοῦ, πολυπόθητον κάλλος, φανταζομένου

διόλου κατέδραμεν, ὁπίσω αὐτοῦ διακκῶς, ὥσπερ ἔλαφος δίψει κατὰσχετος.

Ο μέγας τε καὶ εὐρύχωρος κόλπος, καὶ βαθύτατος θυγὼς τῆς σοφίας, ὁ λογικὸς οἶκος τῶν μυστηρίων, ὁ τῆς συνέσεως, ἔμψυχος θάλαμος, τῆς γνώσεως ὁ θησαυρὸς, ὁ χρυσοῦ ἀνυμνεῖσθω Χρυσόστομος.

Σαλπίσασα, ὡς χρυσήλατος σάλπιγξ, ἡ τιμὴ σου καὶ πύγχνος γλῶσσά, τοὺς ἐν σκιᾷ καθημένους θανάτου, καὶ ἀπογνώσεως, τάφοις καθυδόντας, ἀνέστησε καὶ πρὸς ζωὴν, διὰ μετανοίας ὠδήγησεν.

Κατάστερον οὐρανοῦ στερέωμιν, ἀνεδείχθης ἱερὲ Χρυσολόγε, ἔχων Χριστὸν, ὥσπερ ἥλιον μέγαν, περὶ τὰ στέρνα φαίδρως ἀνατέλοντα, κυκλόθεν δὲ τὰς ἀρετάς, ὡς ἀστέρας ἀδύτους ἀυγάζοντα.

Ρημάτων σου, δροσοβόλοις ῥαίνουσιν, ἀναψύχονται ψυχαὶ πενόμενων, τῇ σιδηρᾷ τῆς πενίας καμίνῳ, κατακκιόμενα φέρειν τε πείθονται, εὐψύχως τὴν πυρκαϊάν, ὡς πηγὴν τῆς ἐκεί ἀναψύξεως.

Θεοτοκίον.

Ο ἔμψυχος, τοῦ Χριστοῦ παράδεισος, ἡ Ἐδὲμ ἡ τοῦ Ἀδὰμ τοῦ δευτέρου, ὁ φλογερός, καὶ πυρίμορφος θρόνος ὁ ὑψηλὸς οὐρανὸς καὶ περίδοξος, καὶ στάμνος τοῦ μέννα τῆς ζωῆς, οὐρανίου ζωῆς με ἀξίωσον.

Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῷ Χρυσοστόμῳ οἱ πιστοὶ τὰ ὑμνητήρια, ὡς λυτρωθέντες διὰ σοῦ τῆς ἀπογνώσεως· ἀναγράφοντες δοῶμέν σοι μετὰ πόθου, εὐρετὰ τῆς μετανοίας ἀξιόπιστε· ἐκ πικρίας ἀπονοίας ἡμᾶς λυτρώσαι, ἵνα κράζωμεν,

Χαῖρε γλῶσσα πυρίπνοε.

Ὁ οἶκος

Αγγελος σαρκοφόρος, ἀπὸ γῆς ἀνεπέμφθης, εἰπεῖν τῷ Θεῷ λόγῳ τὸ σῆζε· καὶ σὺν τῇ ἐνσωμάτῳ φωνῇ, μιμητὴν σε εὐρήκῳ αὐτοῦ ὁ Κύριος, ἐξέστησε τοὺς ἀπαντας κραυγάζειν σοι τράνωσ τοιαῦτα

Χαῖρε, δι' οὗ ἡ χαρὰ ἐκλάμπει· χαῖρε, δι' οὗ ἡ ἀρὰ ἐκλείπει·

Χαῖρε, τῶν πιστῶν θροτῶν ἡ ἀνέγερσις· χαῖρε, τῶν θακρῶν τοῦ κάλλους ἡ εὐρεσις.

Χαῖρε, τρίτος συντομώτατος ἀπὸ γῆς εἰς οὐρανοῦς· χαῖρε, βάθος εὐθεώρητον πρὸς ἀνθρώπων ὀφθαλμούς.

Χαῖρε, ὅτι κουφίζεις τῶν ἀνθρώπων τὰ κάλλη· χαῖρε, ὅτι ὑπάρχεις τοῦ Θεοῦ θεῖον στόμα.

Χαῖρε, φωστὴρ ἡλίου λαμπρότατε· χαῖρε λαμπτήρ ἀυγάζων τὰ πέρατα.

Χαῖρε, γλῶσσα πυρίπνοε

ᾠδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Τὴν πηγὴν τῆς σοφίας, τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ ἔχων ἐγκάρδιον, ἐξέβλυσας πελάγη, δογμάτων καὶ μεθύσας Ἐκκλησίαν, τὰς αὐλακάς αἱρέσεων τὰς πικράς, κατέκλυσας ἐκβλύσεις.

Εξουσίαν πλουτήσας, ἀμαρτίας ἀνθρώπων, δεσμεῖν καὶ λύειν σοφέ, διάλυσον τὴν δέσιν, τὴν τῶν ἀμαρτιῶν μου, καὶ ἀλύτως με σύνδεσον, τῷ θεῷ φέδω Χριστοῦ, Χρυσόστομε τρισμάκαρ.

Πατὴρ ψυχῶν ὠφθης ἐμπειρότατος, μάκαρ καὶ δοκιμώτατος, ὄγκους ὑπερηφάνων, καὶ ἔλκη φιληδόνων, φειδωλῶν τε σκιρτήματα, μαλακίς φαρμάκοις, χαλῶν καὶ ἀπαπλύνων.

Τοὺς χρυσὴν θγαπῶντας, τὸν Χριστὸν ὡς μισοῦντας ἡλεγχας ἅγιε, Χριστοῦ μακρυνομένους, χρυσῷ τοὺς κολλωμένους, ἀποφαίνων τρανώτατα, φιλαργυρίαν διό, παρήνεις ἀποφεύγειν.

Αναφαίρετον πλοῦτον, πολυτάλαντον ὄλθον, κτήσιν ὑπέρτιμον, Χριστοῦ τῇ Ἐκκλησίᾳ κατέλιπες ὡς κληρον, τὰ σὰ πάγχρυσά λόγια, τὰς πενομένας ἡμῶν πλουτίζοντα καρδίας.

Θεοτοκία.

Ιατὴρα τῶν νόσων, ἐλαττῆρα τῶν πόνων, δοτῆρα πάντων καλῶν, φωστῆρα τῶν ἐν σκότει, σωτῆρα τῶν ἐν πλάνῃ, ἡ γεννήσασα Δέσποινα νοσοῦντα με ψυχικῶς ἰάτρευσον καὶ σῶσον,

Σὺ γενοῦ μοι προστάτις, οὐ φαῖδρά παραστάτις, θεογεννή-
τρια, ἥνικα τὴν ψυχὴν μου, ἐσχάτη καὶ μεγάλη καταλάβει πε-
ρίστασις, ἐξαίρουσάν με χεῖρες, ληστῶν ἀεροπόρων.

Ῥδὴ η'. Ἑπταπλασίως κάμινον

Μνησικακίας πέλεκυς, κατακρίσεως μάχαιρα, καὶ τῆς ἀπο-
γνώσεως ρομφαία δίστομος, αὐτὴν κατασφάττουσα, τοὺς
ὕπ' αὐτῆς σφαγέντας δὲ δι' ἐλπιδοφόρον μετανοίας ζωοῦσα, καὶ
πάσης ἁμαρτίας, ἀκαθαίρετος μάκαρ, ὠράθης καθαιρέτης καὶ
ζέων ἀνσιρέτης.

Αῶλον σε Νεῖλον ἐγνώμεν, Χρυσορρόων Χρυσόστομε, νέον
χρυσοδίνην πακτωλὸν χρυσόρρειθρον, οὐ μόνην τὴν Αἴγυ-
πτον, πᾶσαν δὲ γῆν ἀρδεύοντα, λόγων γλυκυτάτων, πελαγίζοντι
βρείθρῳ, ἡσύχως φερομένῳ, γαληνῶς πλημμυροῦντι, ἡρέμα χρο-
μένῳ ὡς ἔλαιον ἢ μέλι.

Καταπεπυκασμένον σε, πάντες ἴσμεν Παράδεισον, κλάδους ἀ-
ρετῶν, καὶ τῶν χαρίτων ὄρηξι, διόλου κατάκομον, κυ-
κλοτερῶς στεφόμενον, ταῖς ἀναδενδράσι τῶν αὐλῶν βοτρυῶν, ἐν
μέσῳ στοιχιδὸν δέ, κεκτημένου ἐστῶτα, στελέχους τεθολότας
Χρυσόστομε τρισμάκαρ.

Ράβδῳ τεμὼν τὴν θάλασσαν, Μωϋσῆς διεβίβασε, φεύγοντα
λαὸν Ἰσραηλίτην ὅσις, ἀλλ' αὐθις τὰ τμήματα, πρὸς ἑαυ-
τὰ συνῆλθε ταχύ, ἔλαβον τυφθέντα, τὴν πρὶν ἄβυσσον φύσιν, ἣ
σὴ δὲ θεία γλῶσσα τῆς Γραφῆς διασχοῦσα, τὸ πέλαγος εἰσέει-
πάσι βατὸν δεικνύει.

Οὐρανὸς δὲ πάγχρυσος, δὲ πολὺφωτος ἥλιος, δὲ μετὰ τὸν
Παῦλον ἄλλος Παῦλος δευτερός, τὸ στόμα τῆς χάριτος, δὲ
θησαυρὸς τοῦ Πνεύματος, δὲ νυμφαγωγὸς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκ-
κλησίας, δὲ Πρόδρομος δὲ νέος, μετανοίας δὲ κήρυξ, δὲ χρυσοῦς Ἰ-
ωάννης ὑμνεῖσθαι χαρμοσύνως.

Στύλος πυρὸς ἐλόφωτος, ἀπὸ γῆς μὲν αἰρόμενος, καὶ πρὸς οὐ-
ρανὸν σαφῶς ἀναφερόμενος, λαοῦ δὲ ἡγούμενος, τοῦ ἐξ ἐθνῶν

πιστοῦ Ἰσραήλ, καὶ καθοδηγῶν πρὸς οὐρανῶν βασιλείαν, ὡς-
περ ἐπαγγελίας τὸ Χριστῶνυμον ἔθνος, πορείαις χρυσαυγέσιν
ὠράθης Χρυσολόγε.

Εστενοχῶρει πάγχρυσε, τὴν πλατεῖαν καρδίαν σου, δὲ τοῦ
Παύλου πόθος, δὲ σφοδρὸς καὶ βίαιος, πρὸς ὃν ἐξεκένευτο,
ἀμέτρῳ φίλτρῳ ζέοντι, ἔρωτι θερμῷ, καὶ διαπύρῳ ἀγάπῃ, καὶ οὐ
τοὺς λόγους εἶχες, ἡδονὴν τῆς ψυχῆς σου, ἐντρύφημα τῆς γλώτ-
της, καὶ δρόσον τῆς καρδίας.

Θεοτοκίον.

Ξένα πολλάκις γέγονε, καὶ παράδοξα τέρατα, ἀλλ' ἐκ τοῦ αἰ-
ῶνος οὐκ ἠκούσθη Δέσποινα, τοιοῦτον τεράστιον, οἷον ἐπρά-
χθη νῦν ἐπὶ σοί, μόνῃ γὰρ ἐν πάσαις ἐγνωρίσθης, θηλάζουσα
παρθένος, παρθενεύουσα Μήτηρ, ἀσπόρως συλλαβοῦσα, ἀφθόρως
τε τεκοῦσα.

Ῥδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ιδεῖν κατηξιώθης ὡς περ ἰδεῖν, διὰ θείου παντὸς ἐπεθύμησας,
ἐλθὼ νοί, πάντοτε τοῦ σώματος ἐκδημῶν, καὶ ἐνδημῶν τῷ
πνεύματι πρὸς τὰ σοὶ ποθούμενα ἀγαθὰ, ὧν νῦν ἐπολαύων, μνη-
μόνευε τῶν πίστει, μνημονευόντων σου Χρυσόστομε.

Ωράθης ὡς ρυθμίσας ταῖς ἀρεταῖς, τῆς ψυχῆς τὰς δυνάμεις
ἀοιδίμης, καὶ ἀσφαλῶς, ὡς παιδαγωγήσας φόβῳ Θεοῦ, αἰ-
σθήσεις τὰς τοῦ σώματος, πάγχρυσον ψαλτήριον μουσικόν, δεκά-
χορδον ὠρχαῖον, τῇ θείᾳ ἐπιπνοίᾳ τοῦ Παρακλήτου ἐνηχοῦμενον.

Αὐλῶν σωτηρίου ἀπὸ πηγῶν, νοημάτων ἀντλήσας τὸ πέλαγος,
ὡς ποταμός, ὕδατα κατήγαγες διδασκῶν, ὡς ἐν πολλῇ ἀβύσ-
σω δέ, τοὺς πιστοὺς ἐπότισας ἐν αὐτοῖς, τῆς πίστεως τὸν σπόρον,
ἀρδεύων καὶ συμπνίγων τὰ τῶν αἰρέσεων ζιζάνια.

Νεφέλῃ συσκιάζουσα δροσερῶς, καὶ ψυχὰς μαλακῶς ἀναψύ-
χουσα, ἁμαρτιῶν, τὰς λειποψυχούσας ἐν τῇ φλογί, καὶ τη-
κομένας καύσωνι, τῆς ἀναπτομένης πυρκαϊᾶς, καὶ ὑποτυφομένης,
ἐντὸς ὑπὸ πνευμάτων φιληδονίας ἱερῶτατα.

Νομάς εἰς φυχοτρόφους καὶ ζωηράς, εἰς δροσώδεις λιμῶνας χλοάζοντας, εἰς καθαρὰς πείας εἰς πεδία ἀνθοποιά, τὸ σὸν ποιμάνας ποίμνιον, πάγχρυσε Χρυσόστομε καὶ ἡμᾶς, κατὰταξον εὐχαῖς σου, ἐν τόπῳ τῷ τῆς γλῆς, ἐπὶ ὑδάτων ἀναπαύσεως.

Οὐ σθένει στόμα πῆλινον εὐφημεῖν, τὸν χρυσόλογον σὲ καὶ Χρυσόστομον, ὡς ἀτεχνῶς, στόμα καὶ καρδίαν καὶ νοῦν Χριστοῦ, πεπλουτηκότα χάριτι, πάγχρυσε Χρυσόστομε ἱερέ, ἀλλ' οὖν εἰδὼς τὸν πόθον, τὴν δὲ χριστομιμήτης, τὴν προσφορὰν τοῦ λόγου δέξαι μου.

Θεοτοκίον.

Υμῶ σε τὴν πανύμνητον ἀληθῶς, μαγαλύνω σε τὴν πολυύμνητον, ἣν ἀνυμνεῖ ὕμνοις ἀσιγήτοις πᾶσα πνοή, τεκνοῦσαν ὑπερύμνητον, Λόγον ὃν ὕμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς, χίλιαι χιλιάδες, καὶ μύριαι μυριάδες, ἐν φλογεροῖς αὐλοῖς στόμασιν.

Βιβλία

Εὐρισκόμενα πρὸς τὴν ἐκδόσιν κ. Σωτ. Σχοινῆ ἐν Βίλφ. Κοραῇ 47 καὶ ἀποστελλόμενα ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Θέατρον Πολιτικὸν ὑπὸ Ν. Μαυροκαρδάτου,

σελ. περίπου 700 καὶ ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου ἄδεται Δραχ. 90.—

πανόδετον » 115.—

δερμάτινον » 140.—

(Τὸ ἔργον τοῦτο συνιστῶμεν ἰδιαίτερώς)

Εὐκόλπιον Χριστιανοῦ ὑπὸ Πλ. Στωϊκίδου,

ἐρμηγεῖον ἔπικτα τὰ κατὰ τὴν ἱερὰν ἀκολουθίαν τοῦ

Ἑσπερίνου, Ὁρθροῦ καὶ Λειτουργίας τελούμενα καὶ

πολλὰ ἄλλα » 18.—

Συμβουλευτικὸν ἐγχειρίδιον ὑπὸ Νικοδή-

μου Ἀγιορείτου ἄδεται » 50.—

πανόδετον » 70.—

πανόδετον » 60.—

Ἱστορία τῆς ἐν Πάσῳ Ἱ. Μονῆς Λογγο-

βάσδας ὑπὸ Ἑμμ. Σαγκριώτου Γυμνασιάρχου » 35.—

Ἀκολουθία τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου

τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ὑπὸ Φιλοθέου Ζερβάκου ἀρ-

χιμανδρίτου » 20.—

Χριστοθήθεια ὑπὸ Φιλοθέου Ζερβάκου ἀρχιμανδρίτου » 12.—

Ἀκολουθία Ἀγίου Γερασίμου τοῦ ἐκ Λεον- ταρίου τῆς Πελοποννήσου κατὰγομένου καὶ ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Σουρβιάς τῆς Δημητριάδος ἀσκήσαντος	» 10.—
Ἱστορικὴ μελέτη τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Ποντελεήμονος ὑπὸ Δανιὴλ μοναχοῦ	» 15.—
Ἀντιρρητικόν. Βιβλίον ἀσχολούμενον μὲ τὰ ἡμερολογιακὰ, ὑπὸ Δωρθέου Καρχακκλίου μοναχοῦ	» 5.—
Ἐκκλησιαστικοὶ Νόμοι. Βιβλίον περιέχον ὅλους τοὺς Ἐκκλησ. Νόμους καὶ διατάγματα ἀπὸ τοῦ 1923—1935 ὑπὸ Κ. Γαρουφαλιά, χρησιμώτατον δι' ὅλους τοὺς Ἐκκλησ. ὄργανισμοὺς καὶ Ἐκκλ. Συμβούλια	» 45.—
Ἐρμηνεία. τῶν 14 ἐπιστολῶν καὶ τῶν 7 Καθολικῶν τοῦ Ἀποστ. Πέδρου ὑπὸ Θ. Ζωγράφου τόμοι 11 ἄδεται	» 250.—
δεδεμένα εἰς 3 τόμους μὲ δέφυα	» 500.—
Κυριακοδρομίον Εὐαγγελίων, Ἀποστόλων μετὰ ὁροδοδρομίου τοῦ αὐτοῦ τόμοι 3	» 175.—
Δεδεμένα εἰς 3 τόμους μὲ δέφυα	» 325.—
Ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ ἀναγκαιότης τοῦ τακτικοῦ ἐκκλησιασμοῦ, Ν. Π. Γιαννίου, ἔργον πρωτότυπον	» 30.—
Ἡ Εὐτυχία ἐν τῇ ἀρετῇ. ὑπὸ Στεφάνου Παπαδη- μητρίου	» 25.—
Ἡ πορεία τοῦ Χριστιανοῦ ἀποδημητοῦ, Ι. Βου- γιάνου	» 28.—
Ἡ πορεία τῆς Χριστιανῆς ἀποδημητοῦ	» 22.—
Ἡ ὁρφανὴ ἀπὸ τὸ Λόουντ Πράξερ - Παπαχατζῆ δράμα ἡθικὸν σελ. 200 περ.	» 17.50
δεδεμένον	» 27.50
Ὅλα τὰ βιβλία τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ πολλὰ ἄλλα θρη- σκευτικὰ βιβλία	

